

Idas äventyr

Ellen Björing

Boksidan

Idas äventyr

Ellen Björing

Copyright: Förlaget Boksidan 2022
Box 558
146 33 Tullinge

Idas äventyr, ISBN-nummer: 978-91-88109-39-2

Du för gärna kopiera denna bok, men sätt då än 5 kronor per kopia på boksidans plusgirokonto: 199 84 51-7. Skriv på inbetalningskortet att det gäller boken ”Idas äventyr”.

Idas sommarvärld

INLEDNING

Jag heter Ida, är 7 år och går i första klass på Koppargårdens skola. Jag har en mamma och en pappa som heter Linn och Johan. Dessutom har jag två bästa kompisar, Johanna och Oskar, vi går i samma klass.

Idag är jag lite stressad, för i morgon är det skolavslutning. Mamma fixar med den vita klänningen. Korvar är blå tänker jag. Jag brukar tänka på konstiga saker när jag är stressad. För att lugna ner mig. PLING! Låter dörren. Det är mammas kompis Beata som jobbar på vår skola. Jag gillar inte henne... ”Hej!” Utbrast Beata, sedan frågade hon en massa saker som jag inte ville svara på. Hon har en stor näsa och luktar kaffe. Beata sa att hon hade en överraskning! Hon skulle bli lärare i min klass! NEJ! Tänkte jag.

INTE HON! VARFÖR HON?! Hon är ju så himla korkad. Som matvakt skäller hon på Anton när han har mössan på sig, fast han är så blyg att han nästan börjar gråta. Hon har klagat på mej för att jag går så långsamt in i matsalen. Johanna har fått skäll för att hon tar så mycket majs och Oskar fick lägga tillbaka tomatskivor. När hon är rastvakt får vi aldrig gå in förrän det ringer även om det regnar jättemycket och om vi bygger snögubbar börjar hon prata om att vi inte får kasta snöboll, fast vi inte gör det.

KAPITEL 1 Skolavslutning

Idag är det skolavslutning. Det första ordet jag sa när mamma väckte mig var ”ÄNTLIGEN! Nu får jag åka till Morfar!”

Jag älskar att vara hos morfar, för där finns det en hage där fåren betar. Morfar har också andra djur, Han har en ko, några grisar och nio hönor som jag inte kan namnet på.

Vi kom till skolan precis innan vi skulle gå in, så jag hann inte berätta för Johanna, det jag hört av Beata. Fröken såg allvarligt på oss och sa att innan avslutningen ville hon att vi skulle summera det vi har lärt oss under året. Hon frågade en massa saker och som avslutning sa hon att vi skulle skriva alfabetet på papper som hon delade ut. Jag tog fram mina kriterior, för att det åtminstone skulle bli lite roligt när uppgiften var så fånig.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZÅÄÖ.

”Klart!” Ropade jag.

Då knackade det på dörren, precis efter att fröken tagit mitt papper. Alla var tysta. Det var...Beata.

Beata ropade ”Hej” till alla.

Fröken sa att Beata skulle bli vår nya fröken.

”Ska du sluta?” Frågade Johanna och några andra i klassen nästan på samma gång.

Johanna gillar inte fröken lika mycket som jag, så hon kanske blev glad. Hon tycker bättre om bildläraren.

Snart är det lunch, vi ska få hamburgare, min favorit. Men först berättade Beata en massa saker om sig själv. Hon berättade att när hon var liten bodde hon på en gård och att hon hade en lillasyster som var jättefånig.

Jag lyssnade inte så noga, jag ville helst försvinna, för jag tyckte det var så pinsamt att mammas bästis skulle bli vår fröken. Istället skrev jag på ett hörn av ett papper i skrivboken: "Johanna följer du med mig på lunchrasten, jag ska visa dig något". Jag rev ut den delen av papperet, kramade ihop pappersbiten till en boll, viskade till Johanna och kastade över bollen till hennes bänk.

Johanna tog lappen, läste och fnissade, sedan nickade hon mot mig.

Då hörde jag att Beata pratade om en magisk grotta som fanns nära gården där hon växte upp. Grottan låg vid en bäck och den var ganska svår att hitta, men om man gjorde det skulle man upptäcka att den var jättestor. När Beata fyllde sju år berättade hon om grottan för sin pappa. Han ville då se den själv. När han förstod att det var den grotta som han själv lekt i när han var liten, blev han inte sitt vanliga glada jag. Istället såg han arg ut och sa att Beata absolut inte fick dit för där bor det troll. Beata fick lova att aldrig mer gå dit. Fast det gjorde hon ibland ändå, för det var så spännande. Ända till den gången hon ramlade ner för ett litet stup i grottan och fastnade med foten i leran vid stupets botten. Var det en fälla som trollen ordnat? Hon satt fast i flera timmar ända till skymningen. Hon hörde en röst och det lyste någonstans längre in i grottan. Ljuset flyttade på sig. Har troll lyktor? Beata visste inte, hon hukade för att bli så liten som möjligt.

Jag funderade på att Beata en gång varit en liten flicka som var rädd för troll. Hur såg hon ut? Jag har sett bilder på henne och mamma som små, hon hade långt ljust hår som var lite rött.

Sedan berättade Beata att hon hörde andra ljud och en röst. Rösten lät arg och rädd. Rösten ropade "BEATA VAR ÄR DU?"

Det var pappa. Hon skrek allt vad hon kunde. Beata tystnade och tittade på klassen. "Hoppas att ni får ett lika mysigt sommarlov som jag hade när jag var liten och bodde på gården i Granbacken."

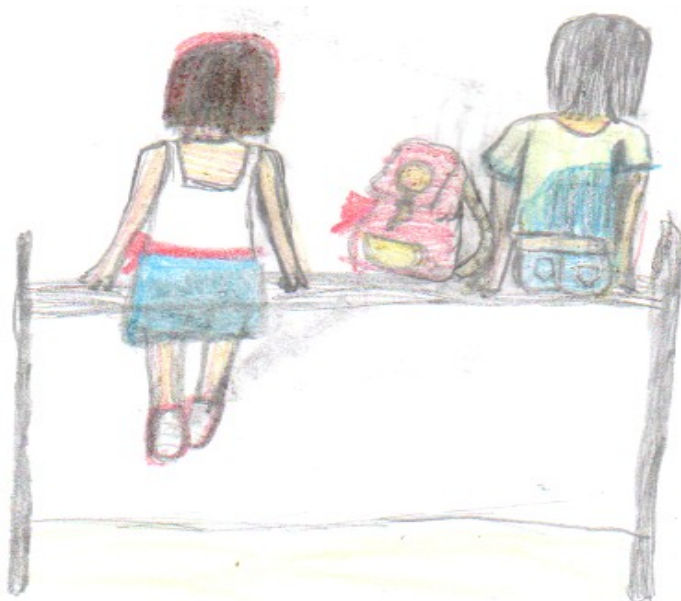
Jag hajade till. Granbacken där bor ju morfar, det är ju dit jag ska i sommar, när mamma och pappa fortfarande arbetar. Jag måste få veta mer, så hon sa ”min morfar bor också i Granbacken, vid sjön.”

Beata svarade ”va kul, det är ju i sjön som bäcken rinner ut. Jag kommer ihåg dom och din mamma förstås, vi var ju bästisar. Följ bara bäcken så kanske du hittar grottan. Men var försiktig så att du inte halkar och gå absolut inte dit när det är mörkt.”

Följ bara bäcken, tänkte jag. Vilken bäck? Jag hade aldrig sett någon bäck där. Jag behövde veta mer.

På lunchrasten pratade alla barnen om Beata och grottan. Flera kom fram till mig frågade om både Beata och Granbacken. Det var så många som kom fram att jag glömde vad jag skulle visa Johanna. Johanna och Oskar visste att jag skulle till Granbacken veckan efter och nu ville de följa med. Jag blev jätte glad och sa att jag skulle fråga morfar.

Efter rasten kom det en massa föräldrar och alla barnen i skolan samlades ute på skolgården. Rektorn pratade och vi sjöng sånger. Runt om oss stod en massa föräldrar som applåderade efter varje sång. När vi sjungit den blomstertid nu kommer var det slut. Jag och Johanna hann bara prata lite grand med varandra, för våra mammor kom fram till oss när vi satt på vår favoritbänk, så jag hann inte förklara varför jag inte gillar Beata.

Mamma kramade mig. Ett tag och jag hörde hur Johanna frågade sin mamma om hon fick följa med till Granbacken. Då tittade jag min mamma i ögonen och frågade om Oskar och Johanna kunde få följa med dit.

”Det tror jag nog”, sa mamma. ”Morfar är snäll och han gillar barn.”

Jag frågade mamma om hon kände till grottan som Beata pratade om, men hon sa att den hade hon aldrig hört talas om.

”Men vaddå, var inte du och Beata bästa kompisar även när ni var små?”

”Jodå, viss var vi det, men hon kanske ville ha grottan för sig själv.”

”Kan du inte fråga henne då? Jag vill veta.”

”Ehh, jo visst.”

Det gick flera timmar utan att hon ringde Beata. Efter middagen frågade jag igen.

Hon sa att hon skulle ringa och fråga, men det verkade inte riktigt som om verkligen tänkte göra det. Istället fortsatte hon med att plocka in disken i diskmaskinen.

Jag hämtade mammas telefon, smög upp bakom henne, öppnade telefonen och bläddrade fram Beatas nummer och klickade på det. Jag väntade med örat mot telefonen till dess Beata svarade. Då räckte jag telefonen till mamma. Nu kunde hon inte komma undan. Efter ett tag hörde jag hur mamma frågade om grottan och var den låg. Sedan gav hon telefonen till mig. Det lät inte så svårt att hitta den, bara man följde bäcken från sjön och uppåt till ett ställe där bäcken svänger till höger runt ett berg. Där skulle man följa berget till vänster, men man måste passera igenom en massa taggiga buskar.

KAPITEL 2 Granbacken

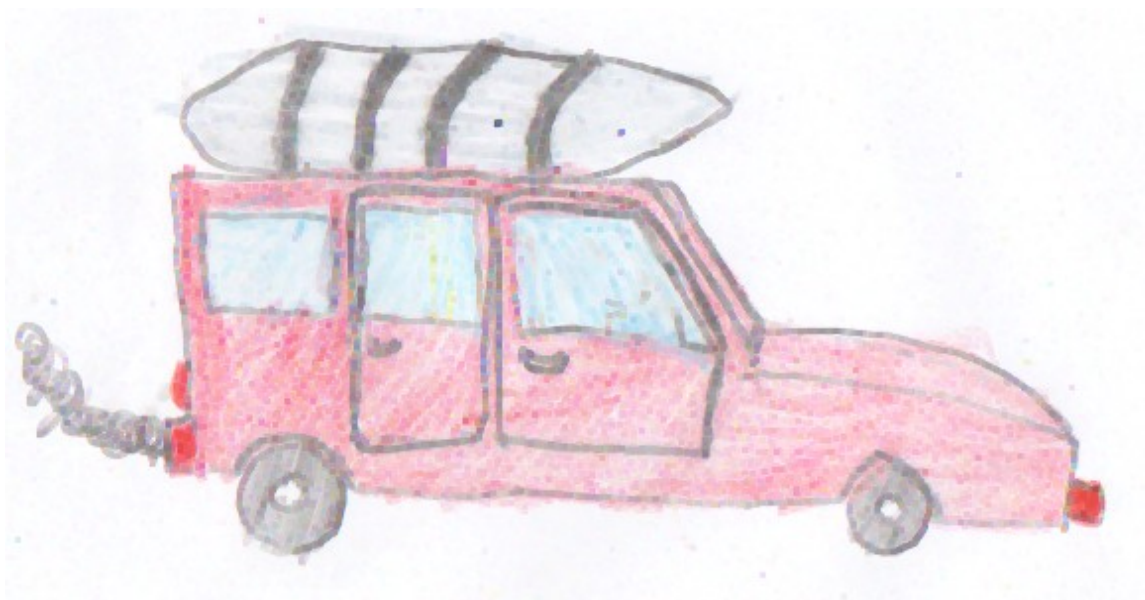
Det är måndag och jag, Oskar och Johanna sitter i baksätet på mamma och pappas bil på väg mot Granbacken. Oskar fick också följa med fast han hade bara frågat mamma, för hans föräldrar är skilda och jag och Oskar är kusiner. Men han hade en annan morfar. När pappa tankande köpte mamma var sin glass åt oss.

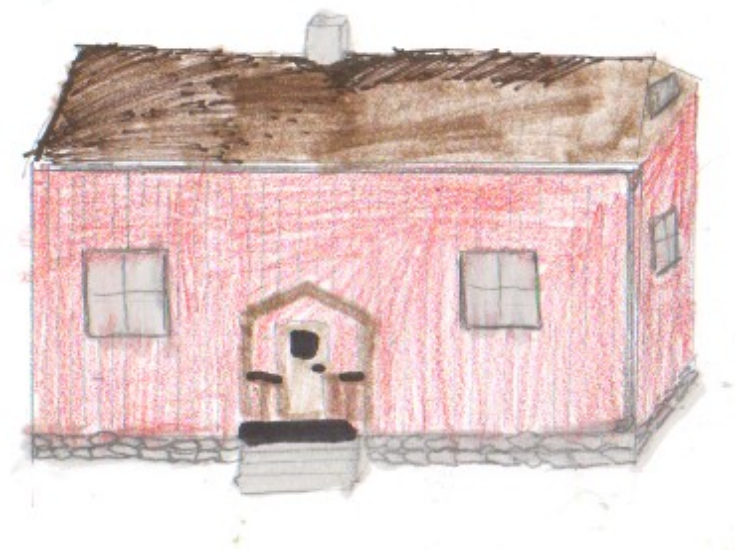
”När är vi framme?” Frågade Johanna.

”Om några minuter” svarar jag, för vi åkte precis förbi vägskylten ”Granbacken 1”.

Granbacken 1

Vi kom till morfars grind , den stod öppen och borta vid huset väntade morfar på trappen. Han kramade om mig, mamma och pappa. Sedan tog han Johanna och Oskar i hand samtidigt som han tittade dem i ögonen och frågade. ”Vad heter du då lille vän?”

Morfar visade Johanna och Oskar runt i huset. Jag följe också med även om jag vet precis hur det ser ut.

När vi kom till det stora rummet på vinden sa han att vi kunde sova där alla tre om vi vill. Det ville vi så klart. Rummet har fyra sängar, en i varje hörn. Sneda tak och ett stort fönster på ena väggen. Från fönstret kan man se över hagen där fåren brukar beta och bortom den ser man sjön.

Vi tog var sin säng, det var alla bäddade, så det var bara att ställa väskan på den så var det klart. Jag tog sängen med det gula överkastet. Den brukar jag alltid ta. Johanna valde den med rosa överkast, medans Oskar tog den med blått.

Morfar frågade om vi ville fika, det är dukat på verandan. Jag var hungrig och sugen på bullar, så jag sa ”ja”. Oskar och Johanna sa ingenting. Men pappa och mamma sa något larvigt artigt som dom brukar göra.

Jag drack ur min saft och åt bullen så fort jag kunde, för jag ville visa Oskar och Johanna hagen med fåren, ladan med höet, huset med hönsen och grisarna, morfars ko, garaget med tröskan och Gamla Bettan, alltså traktorn. Och sjön så klart. De vågade dock inte gå från bordet trots att jag flera gånger sa ”kom nu, skynda er!” Morfar förstod nog att jag var otålig för han sa ”ja stick iväg ni barn, men akta er för att ramla i vattnet om ni inte kan simma! Kan ni simma?”

Vi alla svarade ”ja”, även Oskar, trots att jag vet att han bara kan hundsim.

Det kändes lite taskig att bara lämna morfar. Men ändå sprang jag ner till hagen. Fast han kanske hade mycket vuxenprat att göra med mamma och pappa.

Då vi stod vid stängslet runt hagen kom alla fåren emot oss. Det bråktes jättemycket och det verkade som om de var glada att se oss. I hagen var gräset lika lågt som på en gräsmatta, men utanför stängslet var det högt och grönt. Jag rev av ett stort knippe och sträckte in det mellan trådarna i stängslet.

Oskar försökte stoppa mig samtidigt som han sa ”men sluta, man får ju inte mata djuren!”

Jag skrattade när jag svarade ”men hallå Oskar det här är ingen 4H-gård. Det här är morfars får och vi får mata dom hur mycket vi vill.”

Jag hann inte ens säga hela meningen förrän ett av dom största fåren ryckte hela knippet med gräs ur handen på mig. Jag höll nästan på att ramla mot stängslet av kraften i rycket. Det hade inte varit så kul för stängslet är elektriskt. Vi skrattade alla tre och därefter plockade vi massor av gräs till dom. Fast Johanna råkade få med lite brännässlor en gång. Inte så att hon brände sig för det var vanligt gräs runt om, men hon fick lite dåligt samvete när ett litet lamm tuggade i sig knippet. På kvällen frågade hon morfar om det kunde vara farligt för det lilla lammet.

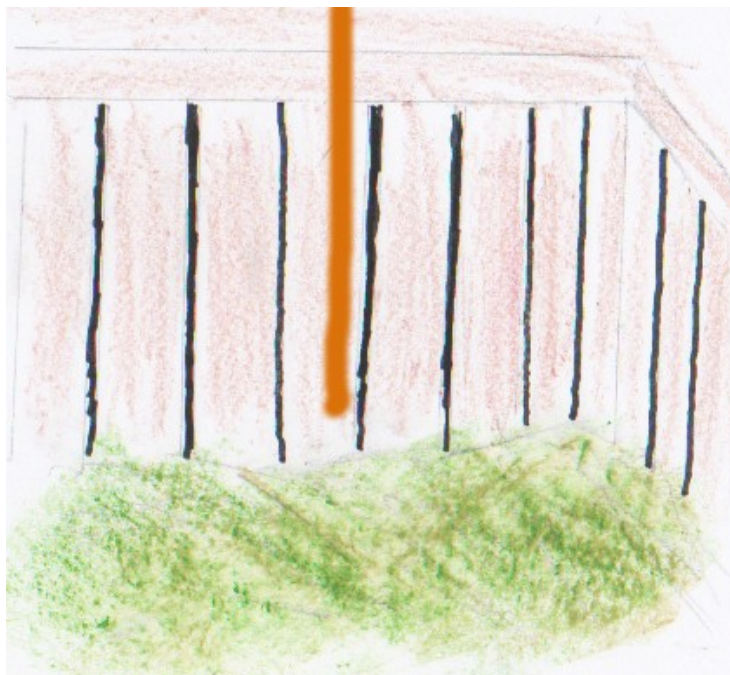
Morfar skrattade och sa att hon inte behövde oroa sig för det. Fast jag vet inte om det betyder att de inte kan bränna sig i munnen.

Oskar och Johanna ville inte sluta att mata fåren, fast jag var ivrig att visa resten av gården.

”Kom,” sa jag. ”Vi kan ju mata fåren varje dag.”

Jag började gå mot ladan. När jag tog i handtaget på dörren till ladugården där morfars ko brukar bo på vintern, kom de andra springande. Där inne luktade det så mycket att det kittlade i näsan. De andra ryggade tillbaka lite efter att de stuckit in huvudena. Men jag sa ”kom nu det är ingen fara, kon är ute på sommarbete, hon heter Viktoria.”

Vi passerade genom ladugården upp för den smala trappan till höloftet. Det är ett stort rum med högt i tak. Det går att se igenom väggarna för det är glipor mellan plankorna. Det står en massa pelare i rummet och mellan pelarna är det tjocka bjälkar. Golvet är fullt av gammalt hö. Jag berättade om att jag brukar göra gångar i höet och svinga mig i de tjocka repen som hänger från några av bjälkarna. De har hängt där sedan mamma var liten. Jag varnade dem också för en grej samtidigt som jag pekade mot loftets ena hörn. ”Akta er för att gå in i hörnet där, för där är golvet ruttet, så man kan ramla genom det och falla ner på stengolvet under.”

Jag tog tag i ett rep, tog sats med fötterna och svingade mig över höet. Sedan släppte jag taget, fick repet i huvudet och landade bland de torra grässtråna. Oskar och Johanna skyndade sig att göra detsamma.

När vi låg där i höet, tog jag upp lite och kastade på Oskar. Han skrattade och tog också upp lite hö som han kastade på mig. Johanna tog en näve hö som hon kastade upp i luften över sig. Den luktade lite unken men samtidigt somrigt, för mig i alla fall. Vad jag inte berättade för dom var att höet brukar klia lite när man ska sova. Fast de märkte det när vi låg i våra sängar och försökte sova. Jag visade dem på en några gånger som jag gjort i höet. Detta genom att sätta mig på alla fyra och krypa igenom en av dem. Den andra följde efter. Jag tog in på en avtagsväg, Oskar fortsatte rakt fram och Johanna tog in på en annan väg. Det var så mycket hö att när man kröp såg man inte var de andra var. När jag hörde att Oskar var på väg mot mig satt jag still och tyst tills han passerade mig. Då klappade jag honom på rumpan och sa "kull", sen vände jag mig om och kröp en annan väg. Han började följa efter mig men jag sa att han måste kulla Johanna. Johanna sa "piip jag är en mus, här är jag." Oskar sa "nu kommer katten." Han försökte låta som en katt medan jag och Johanna pep som möss.

Helt plötsligt insåg jag att jag var i det där hörnet där man inte får vara. Johanna kom i fatt mig och var på väg att klappa mig på benet. Då jag sa "aktade dig golvet är ruttet här." Hon slutade le. Vi reste oss upp för att gå därifrån. Jag tog ett steg och kände hur foten sjönk igenom golvet, fast den andra foten stod kvar. Jag försökte dra upp foten, men jag slutade snabbt för det gjorde jätteont i fotknölna när de pressades mot hålets väggar. Johanna la sig på magen och tog tag i mitt ben. Hon drog benet uppåt så att det gjorde jätteont igen. Jag skrek åt henne att låta bli. Istället böjde jag ner foten så mycket jag kan kunde. Hälen tog i mot plankornas undersida, men det gjorde inte så ont. Sedan drog jag foten uppåt. Det lyckades, jag blev fri och det gjorde nästan inte ont alls. Jag provade att stödja mig på den, det funkade! "Ska vi gå vidare?" Frågade jag med lite darrig röst. Dom andra nickade.

Vi hoppade ner genom hålet i golvet genom vilket morfar brukar skotta ner hö till fåren på vintern. Det var ganska högt men under hålet var det en stor hög med hö så det såg inte så högt ut och man landade mjukt. Därefter visade jag garaget med traktorn och tröskan samt hönshuset. Jag tog lite säd ur en låda, gav lite till Oskar och Johanna, sedan kastade vi ut det på golvet. Hönsen blev jättegglade tror jag för de kacklade mycket mer än vanligt. Vi gick vidare till rummet där grisarna bor, det var tomt för dom var ute på gården.

Sen tog jag dem till hagen där kossan går. Johanna och Oskar vågade inte gå in till henne så vi gick runt stängslet. Hon kom fram till oss och vi gav henne långt saftigt gräs.

Jag avslutade rundvandringen med att gå ner till sjön och bryggan. Vi kände på vattnet, det kändes förstås lite kallt, men jag hade gärna badat.

När vi kom tillbaka till morfars hus, såg jag honom stå i köket hållandes en låda med hål på sidorna. Jag stannade vid köksdörren och såg undrande på honom. Jag tänkte precis gissa vad det var i lådan, då jag hörde ett MJAU från den. Jag blev jätteglad och skrek ”är det en katt?”

Morfar nickade glatt. Han ställde ner lådan på golvet och öppnade den. Jag såg hur två orange öron och ett litet huvud som försiktigt stack upp över lådans kant.

”Kom och kika barn, jag fick precis den här lilla rackaren av grannen. Det ska bli vår nya stallkatt, vad tycker ni den skall heta?”

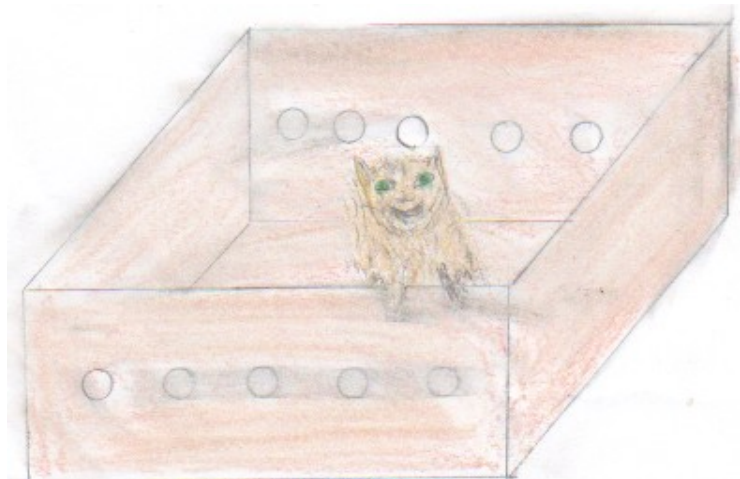
”Är det en pojke eller en flicka?” Undrade jag.

”Det är en flicka, eller rättare sagt en hona.”

Oskar sa lite försiktigt ”Smulan”, jag sa ”Rödis” och Johanna sa ”Moroten” för när katten hoppade ut ur lådan såg vi att hon var helt orange, med gröna ögon. Ögonen var som bladen på en morot.

Vi diskuterade vidare och enades till slut om att ”Morot” var det perfekta namnet på den lilla kissen.

”Hörni kan ni passa Morot när jag mjölkar Victoria?” Frågar Morfar. ”Ja gärna”, säger Johanna och hela ansiktet visar att hon verkligen menar det.

Johanna lyfte upp Morot ur lådan. Hon var så liten att Johannas händer plötsligt så ganska stora ut. Johanna släppte ner Morot på golvet. Hon såg rädd ut. Det kom små jättesöta pipiga ”mjau”. Jag klappade henne lite försiktigt på huvudet, hon verkade gilla det. Oskar vill också klappa och Morot verkade gilla det med. Vi turades om att bära runt på henne och visa huset. Hon satt kvar i händerna oavsett vem det var som bar. Ibland spann hon till och med.

Vi höll på med henne ganska länge tror jag, för morfar sa att han skulle laga middag och han undrade om vi ville ha köttbullar med kokt potatis och gräddsås. Jag tyckte det lät gott och dom andra vågade väl inte säga något. Jag berättade för Oskar och Johanna om att morfar hade en speciell källare som han bara använde till att förvara potatis. ”Den ser ut som en källarhålla i något gammalt slott”. De ville absolut se källarhållan, så jag tom med dem dit. Den finns i huset med hönsen. Man får gå ner en trappa och öppna en stor tung port. Där ner var det mörkt trots att jag tänt lampan och det luktade gammal källare. Dom tyckte att det var lite läskigt, i synnerhet när jag gick ut, stängde dörren och drog ut sladden till lampan, fast de var kvar därinne. Dom hann skrika i flera sekunder innan jag tog bort haspen på dörren och öppnade den. Först var dom lite arga på mig, sedan skrattade vi alla tre. Dessutom bestämde vi att vi skulle leka fängelsehåla där någon gång.

Efter middagen föreslog morfar att vi skulle spela kinaschack. Jag hade spelat det förut, men inte Oskar och Johanna. Dom tyckte också det var kul och vi spelade flera gånger. Jag vann två av dom. Därefter tog morfar fram de filmer som mamma tagit med. Vi försökte komma överens om en av dem, men det gick inte. Istället bestämde vi att vi skulle få bestämma en gång var. Vi lottade och Johanna fick välja. Hon valde en tecknad film om en kattfamilj som skulle få ärva ett jättefint hus i

Frankrike. Vi la oss ganska sent, men det verkade inte som om någon av oss ville sova. Lite berodde det på att det kliade över hela kroppen. Samtidigt som vi kliade oss pratade vi om dagen, det som hänt och om skolan. Jag berättade om vår nya fröken Beata. Men mest av all pratade vi om superkrafter. Johanna sa att hon vill kunna bli osynlig, Oskar ville vara superstark och jag sa att jag ville vara eld- och vattenflickan. De undrade vad det var för sorts krafter. Jag förklarade att hon kan styra elden och vattnet.

”Häftigt” tyckte Johanna, men Oskar ville vara Penga-pojken. Då ville Johanna kunna flyga, sen ville Oskar absolut vara Den Söta Pandan Fis, fast han visste inte riktigt vad Den Söta Pandan Fis var bra på, förutom att prutta så att alla svimmar.

Vi fortsatte med alla möjliga krafter tills jag tror vi somnade.

KAPITEL 3 Klänningen

Jag vaknar och hör att Johanna också är vaken, men Oskar sover fortfarande, för han snusar. Idag är det tisdag. Hoppas solen skiner, det ser den ut att göra för det lyser starkt under rullgardinen.

Fönstret är på precis rätt plats, för därifrån har vi utsikt över djuren. När jag tittar bakom rullgardinen ser jag fåren som betar. Dom två små lammen leker med varandra på gräset. Just nu jagar det svarta lammet det vita.

När jag vänder mig om mot Johanna ser jag att hon tittar i sin mobil. Hon verkade känna att jag tittade på henne, för hon vänder sig mot mig.

”Godmorgon Ida!”

”Godmorgon Johanna!”

Det knackar på dörren. Oskar sätter sig upp i sängen med ett ryck. Han ser rädd ut. Fast det var bara morfar, som ville säga godmorgon. Han hade nog hört hur Johanna hämtade sin mobil och hur jag gick upp.

”Vill ni ha frukost, jag har rostat lite bröd och kokat ägg,”

Vi klär på oss så fort att det blev som till en tävling som jag vann för jag behövde bara sätta på mig nya trosor och en sommarklänning.

Jag kom först ut på verandan och då fick jag välja plats. Jag tog den som har bäst utsikt över hagen med fåren. Morfar frågade om vi vill ha te, mjölk eller saft. Johanna ville ha vaniljte, jag ville ha saft. Morfar undrade om jag önskade jordgubbssmak eller svarta vinbär.

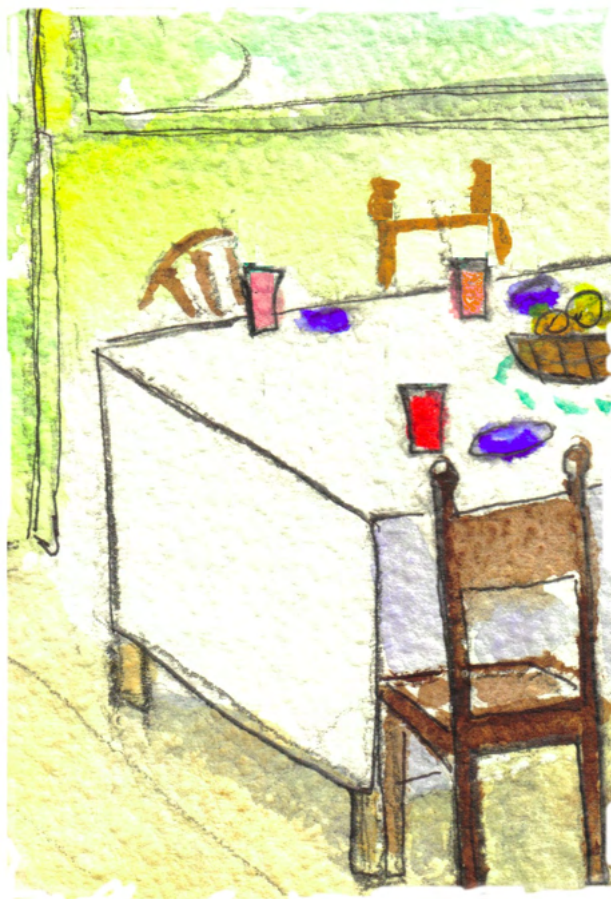
”Jordgubbssaft.” Sa jag.

Oskar ville ha svartvinbärssaft.

När morfar har hållt upp dricka till alla, sa han ”det är bra att ni vill ha olika drycker.”

”Varför då?” Frågade jag.

”Jo för att det är bra att vara olika och att ha olika smaker för allt. Som sockerdrickan ni fick igår, Oskar tyckte den var sur, Johanna tyckte att den smakade hallon och du Ida sa att den bara smakade socker”.

Jag sa ”fast idag vann jag för jordgubbssaft är godare än svartvinbärssaft och vaniljte”.

Men det tyckte inte dom andra.

När vi ätit sa morfar att han måste klippa fåren, ”för det är så varmt att tar det lilla fårlivet av sig!” Morfar fnissade. ”Vill ni följa med?” Det ville vi alla tre. Så vi skyndade oss att borsta tänderna och sätta på skorna. Johanna och jag ville borsta håret också, fast det ville inte Oskar, så han väntade otåligt på oss. Då vi kom ut höll morfar redan på att fösa in fåren i ladan.

När alla fåren var inne i ladan och dörrarna var stängda tog han fram rakapparaten. Fåren bräkte och for runt över allt. Det kändes lite läskigt, tänk om man blir omkullsprungen tänkte jag.

Morfar la rakapparaten mot det bruna fåret Kakan. Hon såg inte alls rädd ut. Det är kanske för att hon är gammal och vet att det inte är farligt och att det är skönt när den tjocka ullen är borta. Jag vet att det fåret heter Kakan, för jag har hört historien många gånger. Kakan föddes då jag bara var en lite bäbis. Hon föddes på ängen. Mamman kom från ingenstans och födde sitt lamm på ängen. Morfar och jag gick till ängen varje dag och tittade på mamman med lammet. Lammet blev modigare och modigare. Efter ett par gånger brukade den komma fram till oss. En gång när vi fikade där på ängen tappade jag en kaka som det lilla lammet snabbt åt upp, hon ville ha mer. När hon hade fått två kakor sa morfar ”titta på den här kakan, den har samma färg som det lilla lammet”. Jag pekade på lammet och sa ”kakan”. Då skrattade morfar och sa ”ja det blir ett bra namn lilla Ida”. Sedan vände sig Kakan om och upptäckte att hennes mamma var borta. Kakan började bräka och såg lite ledsen ut. Vi väntade jättelänge på att hennes mamma skulle komma tillbaka. Vi hann till och med gå och bada. Till slut sa morfar ”kom nu Ida vi tar med Kakan hem, tids nog kommer vi väl på vems hon är.” Men det gjorde morfar aldrig. Han matade Kakan med nappflaska flera gånger om dagen, eftersom hennes mor var borta. Så gick det fyra år. Då sa morfar ”Jag ger upp, Kakans mamma måste nog vara död vid det här laget.”

Jag gick fram till Kakan med lite hö medans morfar klippte. Kakan mumsade och såg nöjd ut. Morfar frågade om vi vill pröva att hålla rakapparaten. ”Jag kan visa och hjälpa till” sa morfar.

Oskar och jag ville gärna prova, men Johanna vågade inte. Jag visste varför.

Johanna hade nämligen berättat en historia för mig om att hon blivit sparkad av ett får en gång när hon var liten. Därför är hon lite rädd för att komma nära dom. ”Men Johanna, du kanske vill prova att mata Kakan medans jag rakar henne. Hon är jättesnäll och Ida kan hjälpa dig.” Johanna ler lite ”Ja,” svarade hon och tog tveksamt emot några strån gräs av mig.

Det var varmt i ladan, jag svettades och dom andra var lika svettiga. Vi gick ut och la oss i skuggan. Där på gräset bakom ladan låg vi och tittade på molnen. jag tyckte att ett av dem det såg ut som en grå hundvalp, men Johanna tyckte att det var en katt. Oskar däremot tyckte att det såg ut som ett vanligt åskmoln.

”Vi badar,” sa jag.

”Ja”, tyckte båda Oskar och Johanna.

”Var försiktiga”, sa morfar, som precis råkade gå förbi.

Vilket vi förstår inte var. Vattnet var varmt, botten var okej fast det inte var sand.

Den var lerig men man sjönk inte ner så mycket och det fanns inga alger eller stenar.

Det var precis lagom djupt där bryggan slutade. Vi kunde stå där och ha huvudet ovanför vattenytan. Oskar hoppade ner raklång från bryggan. Det stänkte på mig och Johanna. Vi skrattade och Johanna gjorde sig rund när hon hoppade, det stänkte ännu mer. Det blev som en hopptävling, vem kunde stänka mest när den landade i vattnet.

Efter en stund kom morfar och frågade om vi ville följa med till marknaden. Det ville vi. Vi hoppade in i morfars bil och åkte. Det är bara marknad två gånger per sommar, så det var mycket folk. Morfar kände många av dem, eftersom han har bott på Granbacken jättelänge. En gammal dam som morfar hälsade på hade ett stand med barnkläder och gamla leksaker. ”Hej Pernilla”, sa morfar.

”Nä men hej Larre”, sa tanten som antagligen heter Pernilla. Morfar heter egentligen Lars Ohlsson men alla kallar honom för Larre. Utom jag förstås, för jag säger morfar.

”Vad säljer du för något?”

”Jag du ser själv, det är sådant som som jag rensat ut hemma, allt kostar tio kronor. Förutom den här kaffebyggaren, den är dyrare.”

”Tio kronor, minsann. Då kan ni väl välja var sin sak barn”, sa morfar och tittar på oss.

”Vilken fin lastbil”, sa Oskar samtidigt som han höll i något som jag inte kunde se.

Johanna hittade ett rosa armband med fina glittriga stenar. Jag såg en vit lång klänning bland barnkläderna. Den såg inte ut som vanliga barnkläder. Den verkade vara mycket gammal, men nästan oanvänd.

”Se vad du har hittat, min gamla finklänning från när jag var åtta år och tärna på min systers bröllop. Den kan nog passa dig, hur gammal är du?” Frågar Pernilla.

Jag sa att jag ska fylla åtta i september och att jag tyckte att klänningen var väldigt vacker.”

”Ja du är ju ganska lång, så den passar nog.”

Morfar betalade och vi gick vidare bland stånden och under tiden tänkte jag på sakerna vi fått. Det var ju inga dyra saker, men det kändes speciellt att morfar köpte dem, för han brukade aldrig köpa saker åt mig.

Lite längre bort såg morfar en bekant som sålde en radio för tjugo kronor. Han passade på att köpa den, för hans gamla radio hade gått sönder.

Under tiden som han pratade med försäljaren tog Johanna mig på axeln. Jag vände mig mot henne och såg då att hon tittade mot några små hästar som stod på rad bakom stånden. Jag såg en skylt om ponnyridning. Vi sprang dit utan att säga något till morfar. När vi klappat en ponny ett tag kom en kille och frågade om vi ville rida. Eftersom det var flera ponnyer och inte så många barn, kunde vi rida samtidigt. Johannas häst var rödbrun, Oskars var beige och min vit och glansig. Han var dessutom lite högre än dom andra, så det var lite svårt att komma upp på honom, från pallen.

Johanna kan rida för hon går i ridskola. Oskars säger att han har provat lite, för hans storasyster har en stor häst som heter Milano, fast han lärde sig inget säger han. Själv har jag aldrig ridit, inte ens på en ponny. Hästränaren tog i min hästs tömmar och de två andra hästarna följde efter. Tränaren sa att min häst heter Star och om jag vill träffa honom igen kan jag komma till ridskolan eller till marknaden i augusti. Fast då är jag ju hemma, så jag sa att jag gärna kommer till ridskolan.

”Va bra för nu på sommaren får alla barn komma och rida på torsdagar för endast femtio kronor.”

När vi kom tillbaka satt morfar och väntade på oss.

”Nu går vi till korvgrillningen”, sa han efter att vi berättat om ridturen.

Vi fick var sin pinne och en korv som vi själva skulle hålla över glöden. Min korv vart lite bränd, men det var ingenting mot Oskars. Den såg ut som blodpudding. Han sa att han tycker om när dom är ”välgrillade”, fast han skalade ändå bort skinnet. Efter fick vi marshmallows som vi satte fast på samma pinne och grillade.

Så fort vi kom hem provade jag klänningen. Den passade perfekt. Den nådde nästan ner till mina fötter. Den kändes lite stel, men den var fin med vita broderier runt halsen och midjan. Tänk att man gör vita broderier på en vit klänning. De går ju knappt att se dem om man inte tittar nära. Den kändes gammal för tyget var så tungt och dessutom var ju Pernilla jättegammal. Jag tänkte på hur hon kan ha sett ut i den när hon var liten och gick bakom sin syster till altaret i kyrkan. Jag hade gärna haft klänningen på mig ända till kvällen, men Oskar och Johanna satte på sig badkläderna. Ingen av dem sa något om klänningen. Oskar stod med badbyxorna på och tittade på oss. ”Skynda er det är ju jättevarmt”. Vi sprang barfota ner till vattnet. Oskar sprang direkt ut på bryggan och hoppade i, sen Johanna och sist jag. Vattnet kändes varmare nu. Men jag kände något... AJ!! Skrek jag. Vad har hänt Ida?”
Frågade Morfar, som hade kommit dit utan att jag märkte något.

”Jag tror att en fisk bet mig.”

”En fisk som bits, det tror jag inte. Kan du inte ha kommit åt en vass sten eller så?”

”Nä jag tror att det är en haj på botten.”

”En haj?!”. Skrek Johanna och rusade upp ur vattnet. Oskar rusade också upp. Men morfar bara skrattade.

Jag såg argt på morfar ”vad skrattar du åt, det var ju en haj.”

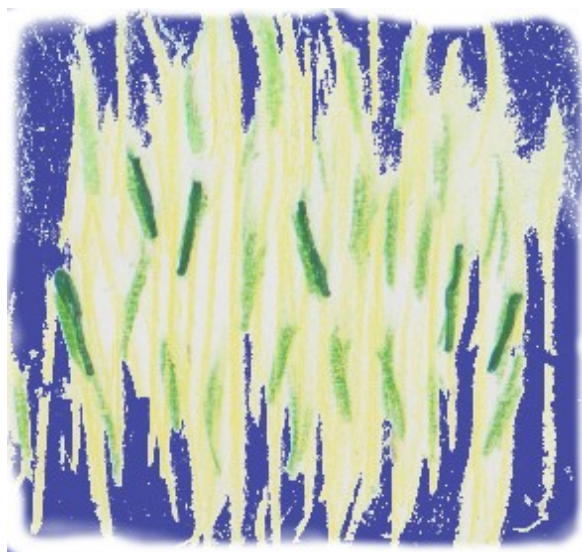
”En haj i en sjö, det tror jag inte på.”

Oskar sa ”det finns visst hajar.”

Morfar svarade ”ja, hajar finns det, fast inte i en liten insjö.”

KAPITEL 4 Grottan

Vi går längs stranden runt sjön och försöker hålla oss så nära vattnet som möjligt. Vid bryggan är det inte så svårt för där är det gräsmatta. Där gräsmattan slutar står det tätt med vass. Jag går först, men det är så tätt med vass att man knappt ser vart man är på väg. För varje steg måste jag trampa ner vassen framför mig. Marken blir blötare och blötare. Mina stövlar sjunker mer och mer ner i marken för varje steg och det är som att det bubblar upp illaluktande gas ur marken. Vi fortsätter ändå, fast jag inte är riktigt säker på om vi verkligen följer stranden, för man kan inte se annat än en massa vass. Ett mörkt moln lägger sig under solen. Det surrar omkring oss av flygfän. Johanna fastnar med foten i den leriga marken. Hon får upp den igen samtidigt som det kommer som en stinkbomb. Och hennes stövel är alldeles täckt av lera. Jag skär mig på ett blad när jag föser undan några vasstrån med handen. Utan att säga något till dom börjar jag gå till vänster, då borde vi väl komma ut ur den här djungeln. Det gjorde vi. Efter vassen fanns det en stig och några stenar att sitta på. Jag trodde dom skulle vara sura för att det var så hemskt där i vassen. Men dom skrattade och Oskar sa att det var skithäftigt, som en djungelexpedition. Så vi gick in igen och turades om att gå först. Den som gick först var expeditionsledare och fick bestämma vart vi skulle gå och när vi skulle stanna.

När Johanna gick först kom vi fram till en öppning i vassen. Där fanns en gammal brygga som hade sjunkit så att den låg en bit under vattnet. Den bestod av tre plankor som vilade på en ställning av trä. Vi tittade lite tvekande på den innan Oskar tog täten ut på den. Det gick bra men han varnade för att den var hal. Han kom till mitten, Johanna gick bakom honom och sist kom jag. När vi stod där alla tre bågnade plankorna ordentligt. Vi provade att gunga lite på dom.

Då gick en av plankorna av och vi hamnade i vattnet. Vasstråna skar in i ryggen, vi fick vatten i våra stövlar, kläderna blev blöta och det luktade jätteilla. Botten var dyg och äcklig. Vi tittade på varandra. Var det någon som var skadad. Det verkade inte så, för snart började vi alla att skratta samtidigt som vi gick i vattnet mot land. Det var svårt att gå i det leriga vattnet med stövlar, för dom fastade i botten vid varje steg och dessutom var dom tunga av allt vatten. Men vi kom till slut i land och där var det glesare med vass och en gammal stig som ledde ut på en äng. Där på ängen tömde vi stövlarna och torkade oss i solen.

Där vi låg delade sig stigen. Den ena delen ledde bort från sjön och den andra verkade löpa längs den. Vi tog in på den andra och snart skymtade vi bäcken.

När vi var framme vid den insåg vi att det på bägge sidor om den växte en massa små träd och mellan dem var det fullt av brännässlor. Ingen av oss hade någon större lust att försöka tränga igenom fälten med brännässlor som var nästan lika höga som oss.

”Vi går i bäcken,” sa Oskar, ”det har min pappa sagt att han brukade göra. Han säger att det är jättekul.”

”Jättekul” lät ju bra tyckte vi. Men hur skulle vi ta oss dit? Till höger om oss låg sjön. Men mellan oss och sjön var det också brännässlor. Fast där fanns också ett nedfallet träd. Om vi kunde balansera på det skulle vi kunna passera brännässlorna och komma ut på en lite klippa invid vattnet. Vi prövade det. Jag gick först. Det var ganska halt för mina stövlar var fortfarande blöta och trädstammen var ju rund. Runt om mej var det som ett hav av otäcka brännässlor. Jag kom en meter, vinglade till lite men tog tag i en gren som stack upp. Jag måste passera grenen. Så jag tar ett hårt tag i den och jag ska just svinga mig runt då grenen går av. Som tur var höll jag den andra handen längre ner och där höll fortfarande grenen. Fast jag blev rädd. Så resten av vägen gick jag ännu försiktigare och jag försökte att alltid ha en gren att hålla mig i. När jag var framme kom de andra efter. Den enda som ramlade av var Johanna, men hon landade med foten på marken och den var ju skyddad av gummistöveln.

Oskars pappa hade rätt. Det var verkligen roligt att gå i bäcken. Vattnet kändes kallt om fötterna och stövlarna sjönk ner lite. Innan man satte ner foten kändes det att vattnet ville trycka den bakåt mot sjön. Vi kom snart till ett ställe med en stor stock som låg tvärs över bäcken. Runt stocken hade det samlats en massa grenar och pinnar. Det var som en damm. Det såg ut som att vattnet var högre på andra sidan. Vi klättrade upp på stocken. Oskar hade lite otur när han trampade på högen med grenar, för han sjönk ner i den och fastnade.

”Hjälp, jag kommer inte loss,” sa han. Han verkade orolig.

Jag och Johanna försökte dra upp honom, men då fastnade Johanna också. Jag började plocka bort grenarna som låg runt dem. Det var svårt för de var så ihoptrasslade. Johanna och Oskar plockade också bort grenar så fort de bara kunde. Snart började vattnet att forsa genom den öppning vi skapade i dammen. Det var ganska häftigt. Vattennivån blev plötsligt mycket lägre bakom dammen och vattnet strömmade ordentligt förbi oss på väg mot sjön. Det var lite läskigt också för vattnet ville trycka ner oss mot sjön. Men efter ett tag lugnade det sig.

Vi fortsatte vandringen i vattnet och ganska snart kom vi fram till ett berg. Där svängde bäcken till höger och till vänster var det en massa buskar som såg taggiga ut. Precis så som Beata berättade i telefonen.

”Här,” sa jag och pekade mot de taggiga buskarna.

”Men fy där vill inte jag gå in det är ju taggbuskar,” sa Oskar och Johanna höll med.

Som tur var fanns det i alla fall inga brännässlor där så vi kunde gå runt och inspektera buskarna. Där en bit bort såg man som ett hål i berget. Det måste väl vara grottan. Men hur skulle vi ta oss dit. Oskar hittade en stor gren som han provade att trycka undan buskarna med. Men buskarna slog tillbaka och han fick några rivmärken på armarna. Jag och Johanna letade också upp var sin stor gren och tillsammans kunde vi pressa bort buskarna medan vi gick in mot hålet.

Fast hålet var ingen grotta, det var bara som ett litet regnskydd som vi knappt fick plats i.

”Va, är det här den där grottan som Beata skröt om, hur kunde hon fastna i den?” Sa Oskar lite arg men också lite skämtsamt.

”Men grottan kanske är lite längre bort,” sa jag samtidigt som jag klättrade upp på en hylla. Hyllan var ganska lång, som en väg längs berget. Dom andra klättrade upp efter mig och vi gick på den en bit tills den liksom förgrenade sig. En väg fortsatte rakt fram och den andra var som en liten naturlig trappa nedåt. Någon hade ristat något i bergväggen. Det såg ut att stå ”Grotta” med en pil nedåt.

Det stämde. Trappan ledde nästan hela vägen ner till havet av taggbuskar. Och när Oskar lutade sig utåt och spanade såg han att det lite längre fram fanns ett hål in i berget.

”Där är grottan!” Skrek han glatt.

Vi var tvungna att välja väg. Antingen tränga oss fram till grottan genom havet av taggbuskar eller klättra dit genom att sätta fötterna och händerna i de små håligheterna vi kunde hitta i berget. Vi valde att klättra längs berget. Vi klarade det och stod snart i grottans öppning. Den var mörk och kändes kall.

Oskar sa ”Tänk om det bor en björn därinne, dom gillar väl grottor?”

Jag blev lite rädd, men så tänkte och sa jag ”Hur skulle den ta sig hit, dom gillar väl inte heller taggbuskar. Förresten har jag aldrig hört att det skulle finnas björnar här.”

Jag gick före dom andra inåt i grottan. Det var mörkt och det luktade som i morfars potatiskällare. Det lilla ljuset som fanns skymdes av oss. Snart såg man ingenting.

Jag höll en hand mot var sida om grottan och gick med försiktiga steg. Det kändes läskigare och läskigare. Vad fanns därinne? Tänk om vi fastnade som Beata gjorde.

Varför hade vi inte med oss någon ficklampa. Jag fortsatte dock lite till. När jag tog nästa steg fanns det ingen mark där jag trodde det skulle göra det, så jag föll framåt.

Fast det var inget jättefall och jag hann ta emot mig med händerna. Men det kändes som att jag blödde och det gjorde ont. Eftersom det var mörkt visste jag ju inte heller hur skadad jag var. Så vi bestämde oss för att gå ut igen och komma tillbaka senare med ficklampor.

När vi kom ut i ljuset igen såg jag att jag hade skrapsår på bägge händerna. Vi klättrade tillbaka mot bäcken. Då började det regna och berget blev med ens snorhalt. Oskar klättrade först och efter honom kom Johanna. Vi ropade tips till varandra om var vi kunde sätta fötterna för dom stora regnmolnen och ösregnet gjorde att det blev svårt att se ordentligt. Till slut gick det inte. Oskar hoppade frivilligt ner på marken bland taggbuskarna. Han skrek:

”Aj, aj!”

Vi gjorde detsamma och sedan gick vi skrikande genom dom hemska buskarna. Vi försökte hålla dom ifrån oss genom att vi hjälptes åt. Jag och Johanna stod på var sida om Oskar och tryckte bort buskarna med våra gummistövlar. Sedan tog Oskar några små steg framåt samtidigt som han stampade ner så många som möjligt av dem. Vi tog några ytterligare steg framåt och tryckte bort mer buskar, samtidigt som Oskar om stampade ner andra så gott det gick. Vi kom igenom! När vi var framme vid morfars hus var vi jättehungriga och han satt och väntade på oss vid köksbordet. Han blev ganska orolig när han såg våra armar och ansikten med rivsår och skrapmärken. Jag tänkte säga att jag ville ha plåster, men jag insåg att så många plåster att det skulle räcka till oss alla hade nog inte morfar.

KAPITEL 5 Förkyld

Dagen därefter, vilket var midsommaraftonen, hände något konstigt. Jag vaknade tidigt av att jag frös så att jag skakade. Konstigt för Oskar och Johanna verkade inte alls frysa. Oskar hade till och med sparkat av sig täcket. Jag sträckte mig mot golvet och drog upp överkastet. Fast jag frös ändå. Det går väl över tänkte jag, men det gjorde det inte. Efter en stund måste jag ha somnat för plötsligt stod morfar lutad över mig och bredvid honom stod Oskar och Johanna. Jag märkte att jag hade ont i huvudet och det sa jag till morfar när han frågade hur jag mädde.

”Dessutom fryser jag.”

Morfar kände på min panna och sa ”oj din panna är ju glödhet, du måste ha feber.”

Feber, jag blev jätterädd. ”Morfar, är det farligt att ha feber?”

”Nej då, det är absolut inte farligt. Bara du vilar och äter glass så blir du bra på nolltid.”

”Får hon äta glass, när vi måste äta ägg”, sa Oskar upprört.

”Nej hon får ju inte bara äta glass förståss. Men glass hjälper lite när man har feber för det kyller ner.”

”Men jag fryser ju”, sa jag.

”Ja men snart svettas du nog och då är det skönt att bli nedkyld.”

Det stämde, snart började jag svettas.

Det var dessutom ganska tråkigt att vila så jag tog fram min telefon och tittade på youtube-klipp och sånt.

Jag var ensam i rummet. Jag hörde Oskar säga något utanför. Jag gick upp ur sängen och fram till fönstret. Där nere ser jag Oskar morfar och Johanna mata fåren. Dom verkade ha jätteroligt. Jag blev lite ledsen, för det var ju min morfar.

Jag öppnade fönstret och ropade ”Hej får jag vara med?”

Morfar svarade ”nej du är sjuk, så du måste vila.”

”Men jag känner mig inte sjuk längre.”

”Vad bra, då kommer jag med febertermometern.”

”Febertermometer usch,” tänkte jag.

Morfar kom med en termometer i handen. Jag tog den och skulle just stoppa den i munnen när morfar sa ”Men vad gör du, den där brukar jag ju ha i rumpan.”

”I rumpan? Vad äckligt! Är det bajs på den?”

”Nej jag har ju gjort rent den, så klart”

”Men då kan jag väl stoppa den i munnen,” sa jag och förde den mot munnen samtidigt som jag skrattade.

Fast sedan hjälpte morfar mig att stoppa in den i rumpan.

”37,9 då har du allt fortfarande lite feber”

”Kommer jag att dö nu?”

”Ja kanske om det faller en bomb eller så, men inte av förkylningen,”

”Vad då kommer det att falla bomber här, har det blivit krig?”

”Nä inte vad jag vet, men man vet ju aldrig.”

Jag kände att jag blev trött och snart sov jag. Jag vaknade av att morfar kom in i rummet med en bricka med lite mat på.

Då frågade jag ”vad gör dom andra?”

”Vi spelar Monopol.”

”Va roligt, kan jag få vara med?”

”Fast nu har vi hållit på ett tag, jag har redan hus på två gator. Orkar du det förresten? Men jag kan bära ner dig till fåtöljen så du kan titta på om du vill.”

Det ville jag och det var ganska skönt att ligga där och höra dem tjafsa om hur många steg dom gått och sånt där. Jag hade tagit på mig den vita klänningen, det kändes som den hjälpte lite, jag blev piggare när jag satte den på mig. Men ibland tror jag att jag somnade till. Johanna la Morot i mitt knä och hon låg där i flera timmar. Jag tror att det var Johanna som vann Monopolspelet. Morfar serverade mig middag i fåtöljen. Vi fick lax, skagenröra, räkor, kokt potatis och sill. Fast sillen var det bara morfar som åt. Han drack öl och vi fick välja vilken läsk vi ville. Till efterrätt åt vi jordgubbar med glass och grädde. Sedan bar han mig och fåtöljen närmare soffan så att vi alla kunde se TV:n. Det var egentligen Oskar som skulle få välja film, men han sa att jag kunde göra det istället, för jag var ju sjuk. Filmen jag valde var väldigt rolig, vilket var lite synd för det gjorde ont i magen varje gång jag skrattade. Det roligaste var när en kille i filmen snubblade och landade i vattnet. Det var roligt för Oskar hade precis tagit en klunk läsk. Han försökte svälja saften, men eftersom han skrattade sprutade den ut över bordet. Då skrattade vi ännu mer, även morfar och trots att pop-kornen i skålen framför dem blev alldeles blöta.

Efter filmen bad jag morfar berätta lite om hur det var när han var liten. Han brukar göra det och jag tycker det är mysigt att lyssna på honom. Tänk, då hade de inga mobiltelefoner, inga datorer, ingen Tv och från början hade de inte ens några elektriska lampor.

Men det verkade ganska kul ändå, i varje fall det som han berättade. Det var en massa barn där han bodde och dom hittade på en massa kul saker hela tiden. Morfar

berättade om hästarna, om flottar de byggt, tunnlar de grävt i skogen, om lekar som ”Röda vita rosen” och ”Indianer och cowboys”.

Plötsligt såg vi ett ljussken och straxt efteråt kom det en smäll. Sedan kom det flera ljussken och smällar. Oskar såg jätterädd ut. Jag mådde illa och råkade ropa högt ”mamma hjälp”. Jag blev lite generad, det var ju inte meningen att jag skulle ropa högt.

Johanna verkade vara ganska lugn ända till det kom ett jättestarkt ljussken samtidigt som en smäll som gjorde att marken skakade. Nu var alla jätterädda. Vi satte oss tätt intill varandra och morfar berättade om hur det var när han jobbade som sjöman på en båt som åkte över hela världen. Jag hade hört lite av den historien förut, men inte så här mycket. Det var verkligen ett spännande liv och jag tror att just då ville vi nog alla bli sjömän. Det sa vi i alla fall. Sen slutade det att dundra och vi gick och la oss.

KAPITEL 6 Ridskolan

Dagen efter var förkylningen helt borta. Vi åt frukost tillsammans och jag kände mig hur pigg som helst. Johanna hade sagt till mig att hon ville titta på ridskolan, så efter en frukost frågade jag morfar om vi kunde få åka dit.

”Ja då, jag skulle ändå åka dit med hö, har jag lovat dem.”

”Men behöver inte du höet till dina djur?” Frågade jag lite oroligt.

”Det är ingen fara med det. Sedan Herbert i grannården slutade med djur slår jag hans ängar också och då blir det gott om både hö och ensilage.”

Jag visste inte riktigt vad han menade med ensilage, men jag glömde bort att fråga för jag kom på något mer spännande.

”Kommer du att köra höet i vagnen efter traktorn då?”

”Just det och ni kan få åka på vagnen om ni vill och lovar att sitta stilla och hålla i er ordentligt.”

Det lovade vi så klart och vi ville gärna åka på direkten. Morfar hämtade traktorn och kopplade på vagnen. Sedan hjälpte han oss upp på vagnen och visade hur vi skulle sitta. Det gick inte så fort och vagnen hoppade väldigt mycket. Men det var roligt och kändes väldigt somrigt. Han körde ut på en grusväg och vidare ut på en äng som jag vet hör till Herberts gård. Där mitt på ängen stod det en gammal lada. Den såg verkligen gammal ut och den lutade lite. Morfar gick ur traktorn och öppnade de stora svarta portarna på bägge långsidorna, så att man kunde köra igenom ladan med traktorn. När vagnen var mitt i ladan stängde han av motorn och kom fram till oss.

”Nu ska vi lasta hö, vill ni hjälpa mig?”

Morfar skyfflade upp stora högar med hö med hjälp av en gaffel som var stor som en spade. Vi andra tog famnar med hö och kastade upp på flaket. Efter ett tag sa morfar:

”Nu räcker det för ni måste ju sitta säkert på flaket.”

Det var helt underbart att ligga där i höet medan vi skumpade fram och solen sken i ansiktet. Jag höll på att somna, men då stannade vi och jag kände på lukten att vi var framme vid ridskolan.

Det luktade verkligen väldigt mycket häst där. Lukten kom antagligen från den stora högen med hästbajs som låg alldeles i närheten av där vi stod.

”Usch,” sa Oskar.

”Mmmh, mysigt!” Sa Johanna för hon älskar ju verkligen hästar.

Stallkatten kom springande mot oss samtidigt som den jamade. Den strök sig mot Johannas ben för hon stod längst fram. Katten gick sedan vidare till Oskar och provade att stryka sig lite mot honom också.

”Attjo,” hördes det från Oskar.

”Är du allergisk?” Frågade jag.

”Ja, jag tror det, men konstigt nog kände jag ingenting med Morot.”

Ja sa ”men du borde väl ha känt av Morot också?”

Morfar förklarade då att ”Vissa katter är speciella, som Morot, dom ger ingen allergisk reaktion.”

Jag såg nu att Johanna redan var på väg in i stallet samtidigt som en tant kom fram till oss och sa

”hej, Larre! Kul att se dig! Vad har du på flaket?”

”Hej Stina! Jag tog med mig lite hö till er.”

”Vilka är barnen”, frågade Stina då hon tittade på mig.

”Det här är Ida, mitt barnbarn”, sa han sedan samtidig som han la en hand på min axel. Sedan pekade han på Oskar. ”Det är Idas kompis Oskar. Hon som gick in i stallet är Idas kompis Johanna,”

Stina frågade oss om hon skulle visa oss runt i stallet och vi nickade.

Hon gick före in i stallet och där såg vi Johanna stå och smeka mulen på en av hästarna. Stina klappade på hästen som stod precis till vänster om oss. Den var svart och jättestor.

”Det här är Falken, han är ganska vresig, så ni kanske skall akta er. Men den som du klappar Johanna heter Miranda hon är jättesnäll, men ganska lat. Vill ni också klappa henne?”

”Ja,” sa både jag och Oskar.

Miranda såg glad ut när vi klappade henne.

”Åhh så fin hon är,” sa jag. ”Och len,” tillade Oskar.

”Här,” sa Stina och gav oss var sin sockerbit.

”Vadå, ska vi äta sockerbitar sa jag.” Det kändes inte så lockande för hon tog upp dom ur fickan på sin smutsiga overall.

Johanna skrattade när hon svarade ”nej vi ska så klart de dom Miranda, hästar älskar ju socker, visste du inte det?”

Det stämde Miranda blev som galen när hon kände lukten av socker i våra händer.

Stina visade de andra hästarna. När vi gått runt i stallet sa hon att det var dags att släppa ut dem i hangen, men om vi ville kunde vi få provat att rida någon av dem.”

Hon frågade om vi kan rida. Johanna nickade ett ja, medans jag och Oskar nickade ett nej.

”Okej vill ni ha var sin häst, eller vill ni rida på samma häst, precis som Pippi Långstrump och hennes kompisar.”

Johanna sa ”egen häst,” medans jag och Oskar sa ”samma”. Vi var ju två så det blev samma.

”Okej, då går jag och hämtar en långsadel,” sa Stina och gick iväg.

När hon kom tillbaka tog hon ut Miranda i gången och visade oss hur man sätter på sadeln. Först borstade hon Miranda.

Vi fick var sin borste och vi borstade där vi kom åt. Miranda verkade gilla det, så vi borstade ganska länge.

Stina hämtade en filt och la på den på Mirandas rygg. Därefter lyfte hon på sadeln och spände dess bälte under magen.

”Gör inte det ont?” Frågade jag.

”Nej, det gör det inte. Det känns nog lite, men det gör inte ont.”

Sedan buffade hon ganska hårt i magen med armbågen. Samtidigt som hon drog åt bältet ytterligare.

”Men det där måste väl göra ont?” Sa jag.

”Man gör så, för Miranda spänner ut magen eftersom hon inte vill att sadeln skall sitta så hårt.”

När hon var klar ledde hon Miranda till en pall med trappsteg.

”Ska du sätta dig längst fram då Johanna eftersom du kan rida?”

Johanna klättrade upp på pallen och vidare upp på Miranda.

Jag ville sitta i mitten, så därefter klättrade jag upp och bakom mig satte sig Oskar.

Stina justerade banden till dom grejorna som jag skulle ha fötterna i, så att dom passade för min längd. När vi var klara ledde hon Miranda ut ur stallet till en en grusväg som hon kallade ridbanan.

”Ni kan rida runt den här banan så länge ni vill.”

Miranda gick lugnt och försiktigt runt på banan. Det var väldigt mysigt att skumpa runt där på banan samtidigt som det var lite trångt. Efter tre varv stannade hon och såg ut som om hon inte hade lust mer. Morfar stod och tittade på oss. Det såg ut som om han ville åka tillbaka hem, så det gjorde vi, men jag hade gärna ridit mer.

När vi kom hem frågade morfar vad vi ville ha till lunch.

”Stuvade makaroner med köttbullar,” sa jag och dom andra nickade. Morfar satte genast igång, medans vi gick ner till sjön och badade bort hästlukten.

Efter lunchen lekte vi kurragömma och den lek som morfar berättat om tidigare.

Den som hette ”röda vita rosen”. Den gick ut på att man delades upp i två lag. Det ena laget gömmer en skatt och sedan gömmer de sig själva. Det andra laget skall leta upp dom som har gömt sig. När de hittar någon skall de tortera den de har hittat till dess denne berättar en ledtråd om var skatten finns. Vi var ju bara tre så två av oss gömde skatten och den tredje fick vara torterare. Först var det ganska snälla tortyrer såsom kittling och sånt. Sedan blev det värre med brännässelblad och iskallt vatten. Men det var kul.

Vi slutade när morfar ropade att det var fika och efter fikat gick vi till fåren. Nu kände vi oss modigare och vi vågade gå in till dom. Vi tog en massa högt och smaskigt gräs på utsidan och lockade fåren med. Jag höll fram mitt knippe mot Kakan. Hon försökte komma åt det med munnen. Då backade jag lite och hon följde efter. Jag backade mer och hon fortsatte efter mig. Vi fortsatte så en stund tills jag lät henne äta upp gräset. Sedan gjorde vi så en massa gånger och fåren följde efter oss vart vi än gick i hagen. Vi gick i cirklar, i åttor och i fyrkanter samtidigt som fåren följde bråkande efter.

KAPITEL 7 Morfar visar de gamla maskinerna

Jag visste att Oskar var väldigt sugen på att titta närmare på dom gamla maskinerna i skjulet. Fast förut har morfar sagt att jag inte får gå in där. Det kanske var skillnad nu när jag blivit äldre, tänkte jag, så jag frågade morfar om vi kunde få gå in dit. ”Ja du är ju större nu och om ni väntar till jag är klar med disken ska jag visa er grejorna. Det är sådant som fanns på gården redan då jag köpte den. Och jag har inte velat slänga dom för det är liksom historia.”

Han öppnade träportarna på vid gavel så att ljuset flödade in i skjulet. Det kändes gammalt därinne. Det var en massa saker av trä och järn som såg ut att ha stått där hur länge som helst. Det var spindelnät överallt och allting var täckt av tjocka lager med damm. Allting såg dessutom ut som om det delvis sjunkit ner i marken. Morfar tog tag i den första saken samtidigt som han sa:

”Det här är en slättermaskin. Den spände man bakom hästen, sedan satte man sig i sätet och styrde ut på ängen. När man var ute på ängen drog man i den här spaken.” Morfar pekade på något som kanske såg ut som en spak. Sedan berättade han att maskinen började klippa automatiskt. Därefter visade han på andra prylar som självbindaren, en gammal släde, en vagn som man kopplade till hästen och annat gammalt.

”Kan vi inte pröva dem?” Frågade Oskar.

”Tja,” sa morfar medans han tittade lite sorgset in mot alla grejorna. ”Jag vet bara inte hur vi ska få ut dom, för jag har aldrig prövat faktiskt.”

”Men är det inte dags då morfar,” sa jag. ”Kan vi inte ta lite bilder och låtsas som det är förr i tiden. Jag kan ha på mig min fina vita klänning.”

”Men vi då, vad ska vi ha på oss?” Sa Johanna.

Morfar såg glad ut när han sa ”Det går nog alltid att hitta lite gamla kläder åt er uppe i kallgarderoben.”

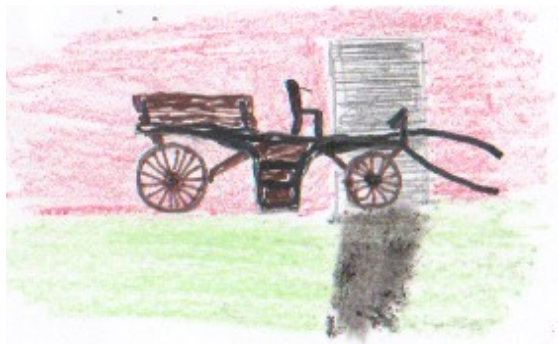
Kallgarderoben, den hade jag ju helt glömt bort att visa. Det var en jättelång garderob bredvid vårt rum. Där inne hängde det en massa gamla kläder på en lång trästång. Under de gamla kläder fanns det en massa gamla skor och sånt.

Vi började att dra och slita i de gamla sakerna. Slåttermaskinen var ganska lätt att få ut. Morfar drog och vi tre klättrade in bakom den och puttade. Vi gjorde knappt ens illa oss. Det enda var att Oskar fick ett slag i huvudet av en pinne som stack ut.

Bakom slåttermaskinen stod självbindaren. Den var svårare. Morfar fick gräva fram hjulen med en spade. Sedan försökte han baxad upp hjulen med ett spett, men det gick inte. Då hämtade morfar traktorn. Från traktorn drog han ett tjockt band runt en grej på självbindaren. Då gick det bättre, fast vi fick stå vid sidan om och titta på, eftersom morfar var rädd att något skulle ramla på oss.

Därefter drog han ut den gamla vagnen och sa sedan ”det här kanske räcker för bilderna?”

Ja, det kanske det gjorde, men vad skulle vi ha som bakgrund. Det måste ju se väldigt gammalt ut. Det får ju inte synas några moderna lampor eller så. Vi gick runt på gården alla fyra och kom fram till att lagården nog var den bästa bakgrunden.

Då var det dags för kläderna.

Vi alla rotade runt i kallgarderober efter lämpliga kläder.

Morfar hittade en gammal klänning som han höll fram emot Johanna. ”Den här klänningen hade min mamma när hon var liten. Den har jag sparat för den är så fin.”

Den var verkligen fin och den såg precis ut som den klänning jag fick på marknaden. Oskar hittade ett par gamla kortbyxor som han visade för oss.

”Dom där blir perfekta,” sa jag. ”dom ser verkligen gamla ut.”

”Men vaddå, det där är ju mina kortbyxor, dom kan väl inte vara så gamla.”

”Inte längre,” sa Oskar och skrattade. ”Men jag måste väl hitta skor och tröja också, har du något sådant som inte är så stort?” Han tittade på morfar.

”Det behövs nog inte, för förr i tiden var det ofta så att pojkarna sprang omkring barfota i bara kortbyxor.”

”Flickorna då, sprang dom också barfota?” Frågade jag.

”Jajjamän, så ni behöver inga mera kläder.”

”Men på vintern då?” Frågade Oskar.

”Ja då hade dom förståss skor, strumpor och kläder på överkroppen. Men det var ändå kortbyxor som gällde för pojkarna.”

”Vart inte det väldigt kallt?” undrade vi alla.

”Det var det säkert, men dom hade långa strumpor av ylle som gick upp till knäna.”

Morfar körde vagnen, slåttermaskinen och självbindaren till lagården, medan vi klädde om.

Oskar satte sig på sättet i självbindaren och låtsades som att han körde. Vi tog fram våra telefoner för att fotografera. Men det såg lite konstigt ut för det fanns ju ingen häst.

”Ska jag spänna för Viktoria?” Frågade morfar vänd emot mig.

”Men kossor brukade väl inte dra maskiner? Sa jag.

”Jodå förr i tiden hade inte alla råd med hästar, då körde man med oxar istället för dom var billigare och starkare.”

”Men Viktoria är ju ingen oxe.”

”Oxe eller ko, vem märker skillnaden på ett foto. Vi får väl ställa något för så man inte ser juvern.”

”Var är juver?” Frågade Johanna. ”Och vad är en oxe?” Frågade Oskar.

Morfar förklarade att juvern är kossans bröst och en oxe är en manlig ko som man har opererat så att den inte kan få barn.

”Men varför gjorde man så att den inte kan få barn?” Var det någon som undrade.

”Ja man gjorde så på manliga kossor, tjurarna alltså, för att de skulle bli snällare. Annars är ju tjurar livsfarliga. Ni har väl sett tjuren Ferdinand på julafton.”

Det hade vi så klart och vi förstod vad han menade. Vi följde alla med när han hämtade Viktoria i hagen. Hon följde villigt med morfar när han lockade på henne med lite gott gräs.

Vi fortsatte att mata henne medans morfar ordnade så det såg ut som om hon var fastspänd vid självbindaren. Jag hittade en stor gammal trälåda som vi hjälptes åt att bära och ställa så att Viktorias juver inte syntes. Och så turades vi om att sitta på sätet i självbindaren och låtsas som om vi körde. De andra fotade med våra telefoner, morfar fotade också med sin telefon.

”Men morfar ska vi inte ta foton på dig också? Kan du inte ta på dig några gamla kläder. ”Visst” sa han och gick iväg.

Sedan fortsatte vi med att och ställa upp oss i och runt slåttermaskinen och vagnen. Vi provade också att få Viktoria att gå lite med oss barn på vagnen. Hon gick faktiskt några meter utan att protestera. Men vi tyckte lite synd om henne, för hon var ju gammal. Så hon fick gå tillbaka till hagen. Men först mjölkade morfar henne på det gamla viset och vi tog en massa bilder. Vi fick prova också. Det kändes lite äckligt, tänk att det är så här man får mjölk.

”Jag tänker aldrig mer dricka mjölk,” sa Johanna och vi andra skrattade.

KAPITEL 8 Lilla OS

Morgonen därpå hittade vi inte morfar i köket där han brukade vara på morgnarna. Det var inte ens någon frukost framdukad på bordet. Vi letade igenom huset samtidigt som vi ropade på honom. Han fanns inte någon stans, så vi fortsatte med att leta även ute på gården. Det gick ganska snabbt för mitt på den stora gräsmattan stod han i en hög med grejor.

”Vad gör du?” Frågade jag.

”Jag tänkte att vi skulle ha vår egen olympiad, nu när den riktiga olympiaden är inställd på grund av den där coronavirusgrejen.”

Jag tittade på sakerna och såg att det var olika spel- och lekgrejor. Där fanns ett spjut, några stora klot av järn, en golfklubba, en fotboll, ett par styltor och lite andra grejor.

”Ja vi börjar med spjutet,” sa jag.

Så det gjorde vi. Morfar la en planka i gräset. Den fick vi inte stiga över, sedan gällde att kasta längst. Morfar började. Spjutet for igenom luften och landade en bit bort utan att fastna i marken.

”Måste det inte fastna?” Sa Oskar.

”Jo, men det är inte så lätt.” Sa morfar.

Sedan var det min tur. Mitt spjut kom kortare än för morfar och det landade inte heller så att det fastnade. När Oskar kastade kom det lite kortare än för mig, men spjutet fastnade i marken. Vi applåderade och skrek ”bravo”.

Morfar markerade nedslagsplatsen med en pinne när han hämtade spjutet. Johanna kastade ännu längre än Oskar och spjutet fastnade. Nu var det hon som ledde. Morfar kastade igen. Spjutet fastnade men det var inte längre bort än vad Johanna hade kastat. Nu låg morfar tvåa. Jag kastade och det kastet var så bra att det gav mig ledningen. Vi kastade tre gånger var och tävlingen slutade med att jag vann, Johanna kom tvåa, morfar kom trea och Oskar kom fyra.

Nästa gren sa morfar är att vi skall kasta kula. Vi gjorde ungefär på samma sätt, fast ute på grusgången och kulan kunde ju inte fastna i marken och den var jättetung jämfört med spjutet. Det gjorde att morfar vann lätt för han är ju stark som en björn. Efter grenen låg Johanna och Oskar lika, medans jag ledde före morfar.

”Ska vi hoppa längdhopp nu?” Frågade morfar.

Det gjorde vi och då var det Oskar som vann. Vi fortsatte med att skjuta straffar med fotbollen. Då vann Johanna. Därefter hade springtävling och då vann jag före Oskar. Nästa gren hittade jag på. Vi skulle springa ner till sjön och hämta en hink vatten och sedan springa tillbaka.

”Det blir bra,” sa morfar. ”Men jag tror att det är bättre att vi springer till den gamla brunnen med pumpen, för då blir det inte så långt.”

Så gjorde vi. Oskar började. Han sprang fort, men när han var på väg tillbaka med hinken full av vatten snubblade han och spillde ut alltsammans. Johanna fyllde i lite väl mycket vatten. Det skvalpade så mycket när hon sprang att hon nästan spillde ut allting på vägen tillbaks. Jag fyllde bara halva hinken och sprang försiktigt tillbaka. Så när jag var i mål var jag den enda som hade en godkänd mängd med vatten i hinken. Morfar tog det lugn så hade också tillräckligt med vatten, men han tog längre tid på sig än mej.

Nu var vi alla trötta och vi ville därför ha några tävlingar som inte var så jobbiga. ”Kinashack,” sa Oskar och det blev det. Dessutom vann han, för han är ganska smart och inte så trög som jag.

Nu var det Johannas tur att välja tävling tyckte hon. Hon valde Chicago. Det är ett jättekul kortspel som morfar har lärt oss. Vi har spelat det flera gånger och Johanna har vunnit flest. Det gjorde hon den här gången också, men jag kom tvåa.

Sedan tyckte vi att det var dags för prisutdelning för vi ville bada.

”Men ska vi inte ha en sista gren nere vid sjön?” Sa morfar.

Vi diskuterade ett tag vad den sista grenen skulle vara. Till slut tröttnade morfar och bestämde att vi skulle springa ut i vattnet till den punkt där bryggan tar slut.

”Men det är ju orättvist, för jag är ju kortast.” Sa jag.

Fast du leder ju, så det är väl bra. Då blir det mer spännande tyckte dom andra.

Så stod vi där på startlinjen precis där vattnet börjar. Morfar räknade ner från tio.

Men när morfar var på åtta skrek Johanna ”Det är ju iskallt”.

Morfar fortsatte att räkna. När han kom till noll började vi alla springa. Först gick det lätt men ju djupare vattnet blev, desto tyngre gick det och desto kallare kändes det.

Morfar ledde klart, men han gick långsammare nu, för han var ute där det var djupare. Efter morfar kom Oskar, och jag låg trea. Morfar höll på att vinna, men då stannade han upp. Oskar tog sig om honom och när han var nära målet kastade han sig fram och skrek ”Jaa”. Morfar kom två och sist Johanna för hon verkade tycka att det var väldigt kallt och jobbigt.

Så slutresultatet blev att jag vann, Oskar kom två, sedan Johanna och sist morfar.

Efter lunchen var det prisutdelning och guldmedaljen var en chokladkaka som jag delade med alla. Fast jag fick en ruta mer än dom, eftersom det var jag som vann.

KAPITEL 9 Flotten

Den här morgonen kändes tung för i morgon hade vi varit hos morfar i två veckor. Mamma skulle komma och hämta oss nästa dag, så nu gällde det att göra allt det som vi ännu inte hunnit med. Oskar och Johanna var lika ledsna dom, fast det inte var deras morfar. Oskars pappa hade sagt att jag och Johanna kunde få följa med ut till hans föräldrars landställe i en vecka. De ville vi så klart för vi hade så roligt tillsammans. Men inte ens Oskar trodde att det skulle bli lika kul som hos morfar. Igår hade morfar sagt att vi skulle bygga en flotte idag och vi var alla lite nyfikna på hur det skulle gå till. Efter frukosten tog han med oss till vedboden. Där fanns stora högar med ved på ena sidan och på den andra var det en massa plankor av olika sorter.

”Här finns det lite att bygga av. Jag tänkte att vi skulle skruva ihop dom här fyra lastpallarna.”

Han pekade på fyra trägrejor som inte alls såg ut som pallar.

”Men kommer dom verkligen att flyta?” Undrade Oskar.

”Nej det tror jag inte, men jag tänkte att vi sätter fast några stora plasttunnor under pallarna.”

Han tog med oss ut på baksidan och pekade på några stora blåa plasttunnor som stod invid väggen.

”Jag går och hämtar skruvar och en skruvdragare, så kan väl ni börja så länge.”

Men vad då börja? Vad ska vi börja med tänkte jag. De andra verkade också ganska osäkra. Så jag frågade morfar vad vi skulle göra.

”Bär ut lastpallarna vet jag.”

Så det gjorde vi. Sedan satt vi i gräset och tittade på dem tills morfar kom tillbaka med skruvar och skruvdragare.

”Nu då?” Sa jag.

”Lägg dom bredvid varandra som en fyrkant, så hämtar jag några plankor som vi kan sätta ihop dom med. Tänk på att lägga dom med den här sidan upp.” Han pekade samtidigt som han sa det.

Morfar la några plankor tvärs över pallarna och skruvade sedan fast dom. Därefter sa han att vi skulle vända på flotten.

Vi fick hjälpa till allihopa när vi vände den, för nu var den ganska tung. Därefter sa han åt oss att hämta fyra av tunnorna, samtidigt som han började skruva fast plankor även på undersidan. När vi kom tillbaka med tunnorna visade han oss hur vi skulle lägga dom mellan det som såg ut som medar i botten på pallarna. Därefter knöt han fast dem med kraftiga band som han dessutom skruvade fast i pallarna. Tunnorna satt stenhårt fast. Nu var det bara att ta ner den till vattnet.

Vi provade att lyfta den alla fyra. Den var jättetung, men vi fick upp den till knähöjd. Fast den skulle ju hela vägen till vattnet, hur skulle det gå till? Jag tittade undrande på morfar.

”Jag hämtar traktorn och vagnen.”

Jag och Johanna tog det lugnt i gräset medans Oskar följde med morfar.

De kom tillbaka efter ett tag med traktorn och släpet. Sedan lyfte han upp flotten på släpet med hjälp av skopan på traktorn. Han körde ner till sjön och vi sprang efter. Där nere backade han ner vagnen mot vattnet och tippade ut flotten. Den hamnade med bara ena änden i vattnet så vi visste inte om den flöt.

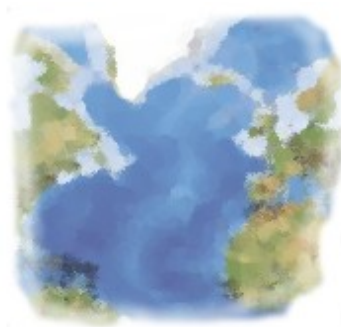
När han skulle putta ut den i vattnet sa Johanna lite osäkert:

”flytvästar.”

Åh nej, tänkte jag, morfar har väl inga flytvästar. Och det hade han inte heller. Men vi ville gärna åka på flotten ändå. Och vi kunde ju simma.

”Jag följer med sa han och så håller vi oss bara längs sjöns kanter där är det så grunt att ni bottnar.”

”Kan vi inte leka att vi åker över Atlanten?” Sa jag.

Det tyckte alla lät kul, så vi bestämde det.

”Men då måste vi ha mat med oss och fiskesaker, och något att ligga på.”

Vi åkte tillbaka till huset i vagnen. Vi hjälptes åt att göra smörgåsar. Morfar stekte ägg. Jag skivade bröd. Oskar brede på smör och Johanna la på ost samt ägg. Vi fyllde vattenflaskor med saft och morfar gjorde i ordning en termos med kaffe. Morfar gick verkligen in för atlantresan, han hämtade kompass, regnjackor. Vi gjorde lite annat också, som att hämta metspön och mask, innan vi gick ner till vattnet. Jag tänkte lite oroligt att flotten kanske inte ens flyter. Men det gjorde den.

Även när vi satt på den alla fyra. Morfar hämtade årorna från roddbåten och vi styrde iväg. När vi kom ut en bit från stranden la han upp årorna och lät flotten flyta som den ville. Det var jättefint väder och vattnet var alldeles stilla, så den flöt ingenstans.

Jag ville fiska och jag försökte pilla fast en mask på kroken till ett av metspöna. Men den verkade inte vilja sitta på kroken. Den bara slingrade sig hela tiden. Under tiden som jag försökte hade morfar redan satt en mask på ett av de andra spöna. Det räckte han till Johanna. Oskar ville också meta, så han gjorde i ordning det andra spöet åt honom. Och då äntligen hade jag trätt upp masken på min krok. Jag hade trätt den genom masken på tre ställen, så den borde verkligen sitta kvar tänkte jag.

Jag hann knapp få ner min krok i vattnet förrän Johanna skrek att hon hade fått napp. Jag tittade på hennes flöte det hoppade upp och ner, hon hade nog verkligen fått napp. Morfar skulle precis hjälpa henne då Oskar också skrek att han fått napp och snart var det min tur. Det var inga jättestora fiskar, men dom dög att äta tyckte morfar.

”Abborre det är gott det, så fånga gärna några till.”

Det gjorde vi. Vi metade till maskarna var slut och då hade vi fått sju abborrar. Jag och Johanna hade fått två emedan Oskar fick tre. Fast jag fick den största.

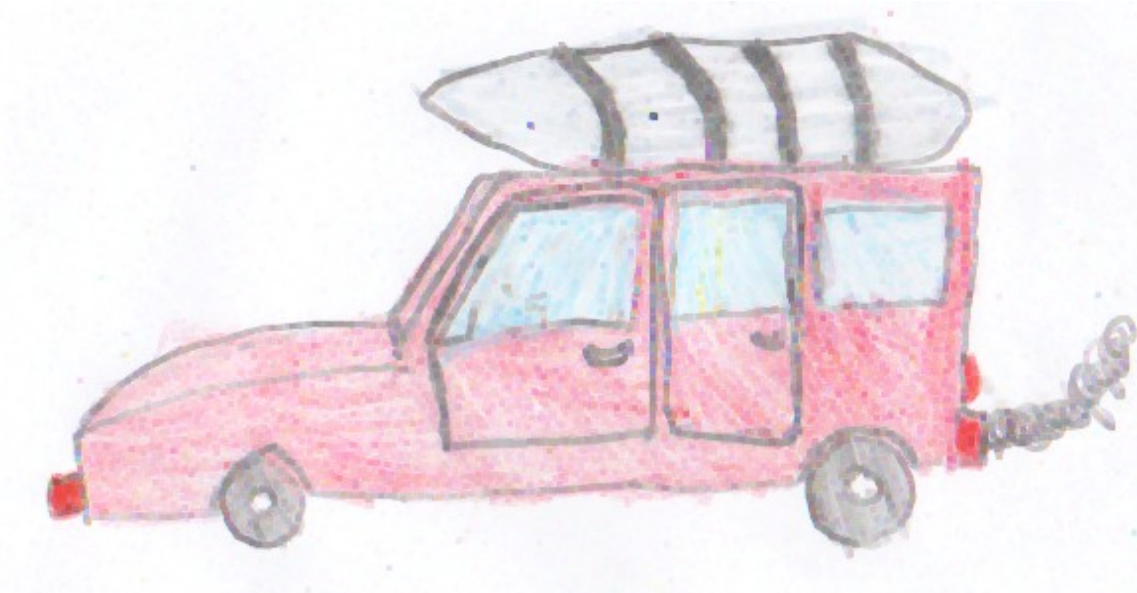
Vi var så klart jätteglada alla tre. Jag hade metat förut, men det hade dom andra inte gjort. Det ville väldigt gärna göra det igen.

Vi låg på flotten och njöt av solen och vår fina fångst. Tills vi började känna oss väldigt hungriga, i varje fall jag.

”Ska vi äta?” Frågade jag. Det ville alla och jag tog fram påsen med smörgåsarna och drickan. Vi flöt omkring på flotten hela dagen. Ibland hoppade vi i och badade. Den var helt underbart. Fast på kvällen insåg jag att det nog varit lite för mycket sol. På kvällen stekte morfar fiskarna och vi åt dem med smör, dill och kokt potatis. Det smakade ganska bra för att vara fisk. Kanske för att det var vi som fångat dom.

Dagen efter kom mamma och pappa. Vi kramade om morfar och han sa att det var jätteroligt att jag kom och att jag hade så trevliga kompisar med mig. På vägen hem stannade vi och åt pizza.

Granbacken 1

Resten av sommaren var som vanligt förutom då jag och Johanna följde med till Oskars pappas föräldrars sommarstället. Det var också roligt för vi spelade en massa spel och badade. Dessutom var jag en del med farmor och farfar, åkte runt på bilsemester i vår bil och var på fritids. Nu såhär sista kvällen innan skolan börjar ligger jag i sängen och längtar till nästa sommarlov och med morfar.

Ida och den nya klasskamraten

Kapitel 1, tillbaka till skolan

Jag heter Ida, är 8 år och går i andra klass på Koppargårdens skola. Jag har en mamma och en pappa som heter Linn och Johan. Dessutom har jag två bästa kompisar, Johanna och Oskar, vi går i samma klass.

På fredagen den första veckan i skolan berättade fröken att det på måndagen skulle komma en ny elev till skolan.

Måndagen kom och det första som hände efter att vi satt oss var att fröken stod längst fram med en lite tjej med långt svart hår.

”Hej allihopa! Det här är er nya klasskamrat. Hon heter Ronja.”

Ronja sa ingenting på hela dagen och på rasterna stod hon still för sig själv under ett träd. På fritids efter skolan satt jag, Johanna och Oskar i vår koja i skogen vid skolan. När vi hade pratat en stund om allt möjligt kom vi att prata om henne. Johanna och Oskar tycker att hon verkar lite underlig, som om hon inte är en verklig människa.

”Jag tror att hon är en alien”, säger Oskar.

”Nej”, säger Johanna, ”jag tror att hon är ett spöke”.

Jag tittar undrande på dom och säger:

”Men hallå ser ni inte att hon har jättevassa hörntänder och så stod hon under trädet under hela rasten, som att hon vill vara i skuggan!”

Vi funderar vidare på saken.

”Finns det verkligen aliens, spöken och vampyrer?” Frågar David som smugit sig fram till oss genom buskarna.

”Klart det gör”, säger vi i kör.

Sen sa vi inget mer, för det kändes lite pinsamt att David hört att vi pratat illa om någon, fast man inte får göra det. Istället gick vi till fritids och spelade fia. David ville också vara med och det fick han.

Det hände inte så mycket mer den veckan. Ronja sa knappt någonting och hon höll sig för sig själv hela tiden. På helgen kom en kompis till pappa till oss på besök. Det var inte så kul som jag hade hoppats, för han satt mest i köket och pratade med mamma och pappa. Fast vi spelade i alla fall Försvunna Diamanten en gång tillsammans med pappa. Dessutom han hade med sig en tjock bunt med gamla Kalle Anka tidningar, som han frågade om jag ville ha. Det ville jag så klart. Jag tog bunten, tackade och la mig i sängen. Dom var roliga, även om jag inte kunde läsa texten så bra. Varje sida tog flera minuter om jag läste allt som stod på den, även om det bara var pratbubblor. Som tur var förstod jag rätt mycket bara av att se på bilderna.

Det verkar lite konstigt där i Ankeborg. Det är massor av barn av olika sorter som hundvalpar, ankungar och vargungar. Men barnen bor inte med sin mamma och pappa, istället bor de hos en farbror eller faster. Alla utom lilla vargen som bor med sin pappa. Och ändå kallas Lilla Vargens pappa för "Stora stygga vargen", fast han verkar vara den enda som bryr sig om sitt barn. Kalle tar hand om tre av hans brors ankungar, knattarna. Han är inte så jättesnäll mot dom men han måste väl ändå vara

bättre än knattarnas pappa och mamma. Dessutom verkar ingen bry sig om ifall någon är en hund, anka eller mus. Alla är med alla.

I en av tidningarna fanns det en affisch på Kalle Anka, den tejpade jag fast över min säng, som en idolbild liksom. Fast han var inte direkt min idol. Det vara bara kul att sätta upp något på väggen.

På en av de första bildlektionerna sa bildfröken att vi skulle göra en konstutställning till föräldramötet. Någon frågade vad det är för något. Fröken svarade att alla fick rita, skulptera, måla som de ville och var och en fick ställa ut högst tre saker.

Jag funderade lite på om jag kanske skulle göra en serietidning, eller i varje fall en serie. Samtidigt ville jag också skapa ett eget dockhus. Jag funderade typ halva lektionen innan jag bestämde mig för att det skulle bli som lite både och. En bild på ett hus som var som en serie. Högst upp bor herr Karl Butig han fick en liten giraffunge i födelsedagspresent. Karl blev först glad, men sen fick han ägna varenda dag åt att samla blad och grönt till sin vän giraffen. Det blev större och större, snart nådde den upp till taket. Karl försökte ta honom ut men det ville inte hans vän giraffen, så han fick öppna takfönstret. Där stod nu giraffen hela dagarna och tittade ut. Bredvid Karl bodde en tjej med en katt och ett akvarium. Katten drömde hela tiden om att fånga fiskarna medan fiskarna hela tiden drömde om att simma iväg till havet. Under dom bodde en katt som ofta var ensam och längtade efter en kompis. Ovanpå huset bodde en bortslängd teddybjörn som drömde om att det barn som haft honom skulle komma tillbaka och rädda honom från att ruttna bort på taket. Men giraffen hittade björnen och giraffen älskade att nafs på hans mjuka kropp.

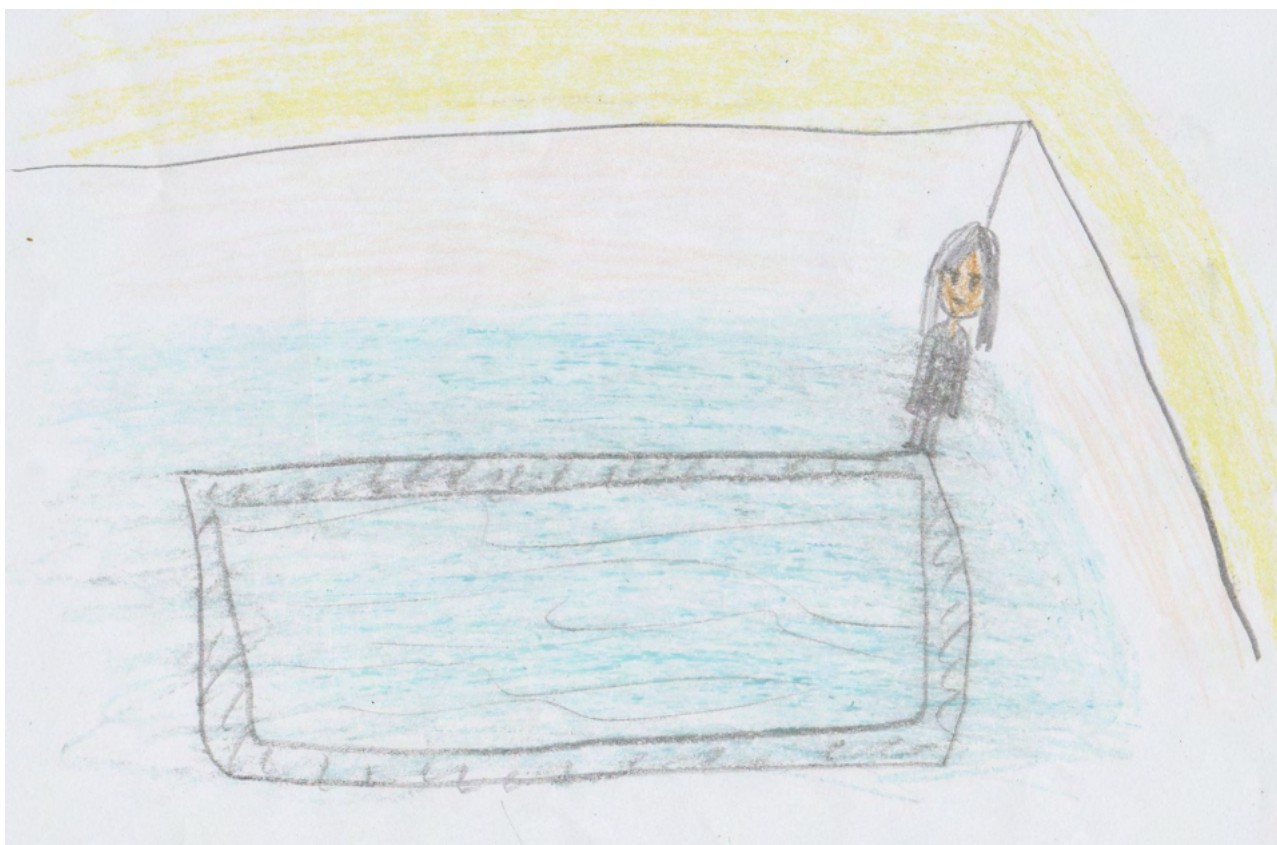
När jag kom hem hade jag fortfarande det där huset i tankarna. Så jag byggde ett hus genom att limma ihop olika små kartonger och måla dem med kritor och vattenfärger. De olika rummen fyllde jag med dockskåpsmöbler och andra små saker jag hade liggande. Historien fortsatte i min fantasi, med andra djur som kom på besök. Som en fluga som inte ville ha bajs bara honung. Någon blev så arg på tjejen med katten att den tände på huset, men då kom brandkåren innan det hann bli

några större skador. Alla vart glada och kramade om brandmännen, sedan vart det fest på gården med en jättestor trampolin och alla var kompisar.

Kapitel 2. Simskola

Det var tydligen hög tid för att lära oss simma nu när vi gick i tvåan.

Vi delades in i fem grupper. I varje grupp var det fem barn från varje klass. Jag hamnade i en av grupperna för dom som inte kunde simma alls, tillsammans med Ronja, Johanna och några av killarna i klassen, David och John. När några grupper gick och simmade, fick andra ha bild eller musik. Vår fick vänta till klockan ett innan det var vår tur, för alla utom Nadja för hon hade glömt sina simkläder. Vi fick gå ut bakom skolan, där stod en skolbuss och väntade på oss. Det första som hände efter att vi duschat och bytt till simkläder var att vi skulle visa vad vi kunde i en liten pool. Jag fattade inte att det var ett slags prov jag bara lekte runt i det sköna vattnet. Alla såg ut att ha jättekul utom Ronja. Hon stod i ett av hörnet och såg missnöjd ut.

”Det verkar som hon inte gillar vatten”, sa jag.

”Japp”, svarade Johanna med ett leende.

När simläraren sa att vi skulle komma upp ur vattnet viskade Johanna:

”Ser du, spöken gillar inte vatten”.

Simläraren hörde inte det, men han såg arg ut när han sa:

”Det här gick ju inte så bra”.

Som att vi redan borde kunna simma fast vi bara börjat skolan. Och som att vi dessutom hade fattat att det var ett slags prov, även om ingen verkade ha insett det. Jag blev lite ledsen för han verkade tycka att jag var en idiot som inte kunde simma. Så kände Johanna det också, sa hon. Han sa inte ens till David att han var bra fast fast han simmat lite utan att heller fatta att det var ett prov. Alla fick sätta sig på kanten av den stora bassängen, medan han stod i vattnet och visade hur man simmar. Så fort någon sa något skvätte han vatten på den som talade och sa: ”Tyst, här är det jag som pratar”.

När han pratat klart fick vi gå i vattnet två i taget medan vi andra satt på bassängkanten och tittade på när han gav instruktioner. En av de första på tur lade sig på magen i vattnet. Precis som läraren sa. Han sprakade lite med benen, men ändå sjönk han. Det såg ut som att kille höll på att drunkna för att han inte vevade med armarna. Fast läraren märkte det inte för han pratade med oss som satt på kanten. Som tur var skrek jag:

”Rädda honom, han håller på att drunkna”.

Först då vände han sig om och såg vad som höll på att ske. Fast han hann inte göra något för en äldre kille som var på väg upp vattnet hann skynda dit och dra upp honom ur bassängen.

Killen var ju värsta hjälten tyckte alla utom vår simlärare. Han sa bara:

”Jaha så går det när man inte kan simma”.

Han som höll på att drunkna hostade och tårarna rann. Men vi vågade inte trösta honom för vem vet vad simläraren hade gjort då, kastat i oss?

Efter det tittade simläraren på mig och Ronja.

”Ni två”, sa han och pekade för att vara extra tydlig, ”ska hoppa ner i vattnet och visa vad ni kan”.

Det kändes lite läskigt trots att jag annars aldrig tvekar att hoppa ner i vattnet. Ronja såg ännu mer tveksam ut. Jag gick fram till bassängkanten och gjorde mig beredd att hoppa. Då skrek simläraren över hela simhallen, även om han stod ganska nära mig: ”Neej du måste gå ner för stegen, du kan inte hoppa i”.

Jag klättrade ner för stegen och ställde mig på botten. Ronja ställde sig bredvid mig. Vi la oss på magen i vattnet och sköt ifrån med benen mot kaklet. Jag viftade lite med armarna och benen, men det hjälpte inte så mycket för jag sjönk ändå. Ronja däremot bara låg där och flöt som en badring.

Vi fortsatte med simträningen varje tisdag under nästan hela hösten. Och mot slutet kunde jag faktiskt simma både lite bröst- och lite ryggsim. Och simläraren var inte lika grinig längre, men han skvätte fortfarande vatten på oss om vi pratade. Jag hade till och med provat att bada bastu även om vi inte fick göra det. Det var den gången det var en annan simlärare och vi kände oss väldigt kalla. Det var nog för att det var så kallt ute. Det var väldigt varmt i bastun och jag kände ganska snart att jag ville gå ut. I synnerhet när det kom in en äldre dam som hällde vatten på stenarna. Då blev det så varmt att det kändes svårt att andas. Jag skyndade mig mot dörren, men det blev så dimmigt och svetten rann ner i ögonen så att det sved. Dom andra i simskolan såg lika tagna ut dom, alla utom Ronja. Sedan kunde jag inte se mer på grund av svetten i ögonen, som gjorde att jag måste blunda. Jag måste ut fort, men jag vågade inte treva mig fram, för tänk om jag råkade lägga händerna på de varma stenarna. Jag skrek ”hjälp var är dörren”.

Tanten skyndade sig upp och öppnade den åt mig. Det strömmade det in kall härlig luft i bastun och jag kunde öppna ögonen. ”Tack” sa jag till tanten innan jag gick ut. Efter mig kom resten av tjejerna i simklassen, utom Ronja. Men snart kom hon också, det blev väl för ensamt även för en som tål värme.

Kapitel 3. Mer ledtrådar

Blodpudding i skolan, inte så gott. Inte ens dom knapriga som pappa gör med massor av bacon till. Ännu värre i skolan då de inte har något bacon och skivorna är tjocka och mjuka. Men Ronja, som annars brukade äta väldigt lite, såg för en gång skull nöjd ut och tog mest av alla. Jag, Johanna och Oskar sneglade mot varandra och nickade, mysco tänkte i vart fall jag.

På rasten spelade vi fotboll. Oskar jag och Ronja var i samma lag. Oskar passade mot Ronja. Hon sprang, ramlade framåt, handlöst. Hon satt kvar på marken och såg ledsen ut men hon grät inte. Hon hade en kort klänning och det syntes ett stort skrapsår på det ena knäet. Hon vred hon upp benen och sög på såret. Då sneglade jag på Johanna och Oskar igen.

Nästa dag kom Ronja i en silverjacka med silverkjol. Då nickade Oskar mot mig och och Ida. Det var som en tävling om vem som hade mest rätt.

När det ringde i Ronjas telefon svarade hon och pratade ett konstigt språk, mysco tänkte jag och nickade mot Oskar och Johanna.

Senare, på fritids, satt jag och Johanna och spelade Fia.

Bakom Johanna var det en dörröppning. Jag såg Ronja gå förbi den mot toaletterna, plötsligt stod hon bredvid oss, som att hon gått igenom väggen. Senare berättade jag det för Johanna, hon skrattade och sa:

”Jag sa ju att hon är ett spöke”.

Jag sa ingenting, för det verkar ju konstigt, jag menar finns det verkligen spöken, det har pappa sagt att det inte gör. Fast sedan tänkte jag att om det finns vampyrer finns det väl spöken också. Och vampyrer, dom finns ju.

Dagen efter gick vi till skolbiblioteket för låna faktaböcker om spöken, vampyrer och sånt. Vi letade lite själva först, men det gick inte så bra, för vi visste inte vad vi skulle leta efter. Jag frågade bibliotekarien om det fanns en hylla med faktaböcker om vampyrer.

”Spöken”, sa Johanna.

”Alien”, sa Oskar.

”Det tror jag inte”, sa bibliotekarien och skrattade.

Men kanske för att hon såg våra besvikna miner ändrade hon sig och sa att de nog hade en bok om monster och på den står det att det är en handbok. Och handböcker är ju faktaböcker, eller hur?

Hon hämtade boken och sa att tyvärr har vi bara del två inne. Fast man behöver inte del ett för att förstå den här. Det är olika monster på varje uppslag. Vi skall se om det står vampyrer till exempel. Jodå titta här.

Hon slog upp en uppslag och pekade på en typisk vampyr.

Därefter gav hon den till mig eftersom det var jag som frågade först. Jag lånade den och vi satte oss i vår koja för att läsa.

Jag ville bläddra till sidan som bibliotekarien hade visat på. Det ville inte dom andra. Fast det var ju mitt lån. Jag slog upp sidan och läste högt. Det var inte så mycket text, så efter en stund hade jag läst allt. Det kändes som att det stämde precis med Ronja. Hon bara måste ju vara en vampyr.

Oskar och Johanna var dock inte lika övertygade. Oskar läste högt om aliens, fast det kändes inte alls som Ronja. Inte heller texten om spöken stämde på henne. Det tyckte i varje fall inte jag.

”Lyssna”, sa jag. ”Vampyrer kan faktiskt också gå igenom väggar, dom flyter och dom gillar blod. Spöken däremot flyter inte och dom gillar väl inte blod. Och aliens dom har ju spröt.”

”Men hur förklarar du då det där konstiga språket i telefonen?” Sa Oskar.

”Men det kan ju vara transylvanska”, sa jag. ”Förresten tror du verkligen att det går att ringa i mobiltelefon till en annan planet”.

Oskar höll med, för han sa: ”Det har du rätt i”.

En dag på väg till skolan och morgonfritids, när jag försiktigt rullade på cykeln ner för den branta backen som slutar med en tunnel under bilvägen, kändes det som om cykeln gled åt sidan. Kanske var det så för det regnade den morgonen. Men jag vet inte säkert. Det jag vet är att jag bromsade allt vad jag kunde med både handbromsen och fotbromsen. Cykeln stannade tvärt och jag föll åt sidan. Jag gled ner en bit längs vägen, med handflatorna i marken och med cykeln ovanpå. När jag slutade glida låg jag kvar och kände smärtan i i handflatorna och ännu mer i benen. Jag tror jag slog i huvudet också, men som tur var hade jag hjälmen på mig. Tänk om jag inte haft den på mig, då kanske huvudet hade gått sönder. Pedalen tryckte in i ryggen. Jag försökte resa mig, men det kändes som om cykeln höll emot. Jag tryckte mig upp med vänster arm och vänster ben. Det gjorde jätteont när jag tryckte de skadade kroppsdelarna mot marken. Men jag måste upp, tänkte jag. Jag kom upp en bit, men cykeln låg kvar. Jag tog i allt vad jag kunde och vred mig mot höger. Cykeln föll av. Jag kunde resa mig. Jag stod i regnet och tittade ner på min trasiga kropp.

Det var ett hål över höger knä och det var rött av blod därunder. Över det vänstra knäet var byxorna hela, tror jag för det syntes inte ordentligt för det var så smutsigt. Det var två skrapmärken på höger handflata och ett lite större märke på den vänstra. Det blödde om dem. Jackan såg hel ut, men den var smutsig. Resten av vägen till morgonfritids ledde jag cykeln, för jag hade så ont i benen. Dessutom grät så mycket att det var svårt att se vägen för alla tårar och regnet. Som tur jobbade min favoritfröken på morgonfritids. Hon rengjorde såren och gav mig ett bandage över knäet. Kocken kom förbi när jag blev omplåstrad och hon frågade hur det var med mig. Tråkigt nog var ingen av mina kompisar där ännu utan bara barn som jag inte känner. Det verkade inte bry sig.

Den enda som sa något var Ronja, hon sa: "Oj då gör det ont". Samtidigt som hon tittade nyfiket och liksom hungrigt på mitt omplåstrade knä.

Kapitel 4. Halloweenfesten

Fredagen innan höstlovet var det halloweenfest i skolans gymnastiksal. Det var en tradition på skolan som alla såg fram emot.

Fritids slutade tidigare den dagen för att alla skulle hinna hem, äta och klä på sig festkläderna. Jag och mamma hade hittat en fladdermusdräkt i second handaffären i centrum. Den var lite sönderriven i ryggen, så den kostade bara tio kronor. Mamma ville laga den, fast jag sa nej för den såg ju bara farligare ut när den var lite sönderriven.

”Ska jag riva sönder den mer?” Frågade pappa, fast jag tror att han skojade.

Mamma hjälpte mig med svart färg i håret och svart färg på näsan och runt ögonen. Dräkten satt perfekt. Jag tog mina svarta gympaskor, dom är helt svarta utan någon rand eller så.

När det var klart kollade jag i spegeln. Jag var väldigt svart.

”Ska du inte ha något glitrande också?” Tyckte mamma.

”Nja, kanske lite på ögonen bara, för fladdermöss är ju inte direkt några diskokulor.”

Mamma skrattade och hjälpte mig att lägga lite glitter på ögonlocken.

Då jag var klar gick jag över till Johanna. Hon, som vanligt, inte riktigt klar. Även fast hon redan hållit på ungefär lika länge som mig, höll hon fortfarande på med färgen runt ögonen. Så var det alltid med henne, hon kunde hålla på jättelänge utan att man märkte någon skillnad. Så var det nu med. Johannas pappa kom med läsk, popcorn och någon slags skruvar som var ganska goda. Förutom den mörka färgen runt ögonen hade Johanna ett lilasvart läppstift, lite rött på kinderna och en häxdräkt med stor svart hatt. När hon hållit på så länge att jag druckit upp läsk och tömt skålen med skruvar såg hon fortfarande inte nöjd ut. Jag frågade vad som var fel.

”Något fattat”, sa hon.

”Men är du seriös, du ser ju jätteläskig ut”.

Fast jag vill se VÄLDIGT läskig ut.

”Kan du inte ta en kvast då för de har ju häxor”.

Hon frågade pappa om de hade en kvast. Han skyndade iväg och kom tillbaka med en sopborste.

Vi skrattade jättemycket och skojade om hur farliga hon skulle se ut med en sopborste. Kanske skulle folk tro att hon var städpatrullen. Johannas pappa kom tillbaka med en käpp som han knutit grenar runt. Det såg ganska mycket ut som en häxborste. Johanna såg nöjd ut. Hennes pappa följde med till skolan, för han hade lovat att hjälpa till med kalaset.

Det var mörkt ute, förutom på skolgården. Där fanns det en massa pumpor med ljus i. Det såg ut som lysande arga pumpa-monster. Dom hade vi gjort på bildlektionen. Jag kände inge det monster som jag och några i klassen gjort. Det monstret hade bara en stor tand och stora ögon.

De lysande pumpor bildade en gång som ledde till gymnasalen.

Det var mörkt i gymnasalen förutom små lampor här och där. Jag såg knappt någonting, så jag höll på att gå rätt in i några killar i femman som surt sa ”se dig för”. Men jag vande mig vid ljuset och såg att det redan var en massa barn därinne. Jag vågade dock inte gå runt så mycket för tänkt om jag skulle råka gå rätt in i några arga sexor. Bara för att dom är äldst tror dom att dom kan bestämma över alla. En lampa tändes och lyste mot en stor discokulan som hängde i taket. Ljuset ändrade färg hela tiden, vilket gjorde att ibland glittrade kulan i gult, andra gånger i rött, grönt eller blått.

Jag tänkte lite på hur det skulle se ut när festen är slut och lamporna tändes. Antagligen skulle det vara skräp överallt och kanske lite fejk-blod. En högtalarröst hördes. Det var rektorn som talade om vad vi inte fick göra och att det skulle bli mat om en halvtimme. Sedan avslutade han med att skrika ”Låt festen börja”. En strålkastare lyste upp och jag såg att han plötsligt hade långa hörntänder, blod på kinden, svart kostym och svart slängkappa.

Johanna och jag stod och tittade ut över alla människor. En ledarna på fritids stod vid ett bås med två skivspelare framför sig. Han var visst discjockey och han ropade i högtalarna: ”Heej monster nu är det MONSTERFEST!”

Musiken skruvades upp och jag ställde mig närmare Johanna så att vi skulle höra vad vi sa.

Det såg lite läskigt ut med alla svarta ansikten, mörka slängkappar, liar och svärd som då och då blixtrade till i ljuset från discokulan. En stor orange pumpa hoppade runt på golvet med en stor mun och lysande ögon. Pumpan höll nästa på att putta ner några tjejer i ettan.

”Vem är det där”, sa jag, ”det måste ju vara någon vuxen för dräkten är så stor”.

Johanna visste inte, men hon gissade på syslöjds lärarinnan, för dräkten verkade vara gjord av tyg.

Vi tittade vidare och försökte hitta våra klasskamrater. Ingen av oss hade lust att dansa ännu för det var så kul att bara titta på allt. Någon dunkade mig och Johanna i ryggen. Det var ett skelett som såg ganska mycket ut som Oskar.

”Vad har hänt Oskar, har du dött?” Sa jag, för att skoja till det lite. Han skrattade i alla fall. Vi kommenterade varandras dräkter, sen stod han med oss och försökt hitta klasskamrater.

Där vid sidan om alla dansande såg jag plötsligt en jätteläskig figur. Sedan var ljuset borta. Men minnet av den läskiga figuren fanns kvar. Johanna och Oskar hade inte sett figuren. Ljuset lös ditåt igen, men figuren var borta. Vi letade nu alla tre med ögonen. Snart stod den läskiga figuren framför oss. Då var den inte så läskig längre. Det var bara Ronja som var utklädd till demon.

Jag vinkade till Ronja som för att be henne komma till oss. Men då tog Johanna Oskar och mig i händerna och drog ut oss på dansgolvet. Discjockeyn spelade ”Spoky scary skeleton”.

Nu var alla ute på dansgolvet och vi liksom puttades runt av alla buffar och knuffar. Jag såg inte vart Ronja tog vägen. Däremot råkade jag buffa till David så att han ramlade. Jag var jätterädd och sa ”förlåt” på direkten. Men han bara skrattade, så då gjorde jag också det, mest av lättnad tror jag. Det var jätteroligt att dansa även fast jag inte kunde dansen. Jag tror ingen annan heller kunde det för alla hoppade runt lite hur som helst. Alla utom Nova som verkade kunna allting. Det såg jättefint ut vad hon än gjorde. Så skulle jag också vilja dansa tänkte jag. Fast då måste man väl ta danslektioner och titta på en massa dans på Youtube, för det vet jag att hon gör. Någon ropade flera gånger i högtalaren, fast ingen hörde vad som ropades. Till slut stängde discjockeyn av musiken och sa att det var mat. Det tändes några lampor som lös på ett långt bord i ena änden av gymnasalen. Där på bordet stod det fat med hamburgare med blodröda hamburgerbröd, korvar som såg ut som fingrar och blodiga kycklingvingar. Mellan faten stod det pumpor med ljus i, blodiga plastknivar och en blodig hand av plast och vid sidan och det långa bordet stod ett skelett.

Jag tog en bit av varje och ett glas med röd dricka. Det var ganska gott, så jag hade nog kunnat ta lite mer om det inte hann ta slut innan jag ätit klart, fast det gjorde det. Vi tog lite chips och godis istället. Därefter gick vi runt och hejade på dom vi kände. Alla var jätteglada. Innan jag hunnit stoppa i mig den sista hallonlakritsskallen drog discjockeyn på musiken igen och vi gick ut på dansgolvet och dansade ända tills musiken tystnade och alla lampor tändes. Det var dags att gå och utanför stod min pappa och väntade på mig. När vi skulle skiljas för kvällen frågade jag Johanna och Oskar om vem som hade haft den finaste dräkten.

”Finaste”, sa Oskar, ”den läskigaste menar du väl”.

”Okej läskigaste då”, sa jag.

Både Oskar och Johanna tyckte att Noor hade den allra läskigaste dräkten, för den såg så cool ut. Hon hade en jättefin svart frack med en stor svart cape. Hon hade stora hörntänder med blod runt munnen och ett blodigt ärr på kinden. Jag var inte så säker på att jag sett henne, men det lät jättefint. Då när vi pratade kom hon förbi med sin pappa och dom hade rätt, hon var bäst.

Ronja gick också förbi med någon som kanske var hennes storebror. Hon passade verkligen som demon, det såg liksom inte ut att fejkat. Som om hon verkligen var en demon eller nått.

På höstlovet åkte jag och mamma till morfar på bondgården. Där var det höstigt och regnigt. Morfar och mamma ville plocka svamp. Fast det ville inte jag för jag gillar inte svamp. Morfar tog med oss genom skogen till hans favoritsvampställe. Redan på vägen dit hittade han flera ställen med gula kantareller. Mamma och morfar blev som galna och de nästan skrattade när de plockade. Jag plockade lite jag också. Sen såg vi inga mer svampar på en bra stund.

”Är det här verkligen en bra svampväg?” Frågade mamma.

”Jodå det brukar det vara, men någon kanske just har gått här”.

Det kändes lite tråkigt och jag började få ont i fötterna. Fast vänta där borta verkar det ju vara en massa orange. Jag sprang dit och jodå, det var kantareller. Mamma ropade att jag skulle komma tillbaka. Men jag sa:

”Kom hit! Här finns jättemycket.”

Dom kom och sa: ”wov, fantastiskt”. Det var så mycket att alla våra kassar blev fulla. När vi kom till morfars hus hällde han ut alla kantarellerna på köksbordet samtidigt som han frågade mig: ”Vill du hjälpa mig att rensa?”

Det ville jag, så han gav mig en ganska slö kniv, en pensel och en skål med vatten. Det var ganska roligt, men det tråkiga var att resten av veckan luktade det stekta kantareller i huset. Fast jag behövde inte äta dom.

Kapitel 5. Ronjas kalas

En dag låg det ett brev till mig i vår brevlåda. Kuvertet var rosa med påklistrade guld- och silverstjärnor. Det var en kalasinbjudan från Ronja. Festen skulle hållas hemma hos henne. Dit ville jag jättegärna åka, men med Ronja? Varför ville hon bjuda in mej förresten, jag hade ju inte tänkt särskilt snälla tankar om henne. Fast det kanske hon inte vet om tänkte jag. Ingen av oss har ju sagt något till henne om det. Jag funderade över om jag överhuvudtaget ens hade talat med henne. Jo det hade jag nog. På simskolan sa jag till henne att flytta sig en gång när hon stannat i dörröppningen till omklädningsrummet. Då hade hon svarat ”ojdå” eller något liknande innan tog ett steg in i rummet. Jag hade inte sagt något mer, bara blängt lite surt på henne.

Ronja och hennes föräldrar bodde i en liten ljusblå villa som låg på en gränd ganska nära Johanna, fast det hade Johanna aldrig berättat. Det syntes på långt håll var hon bodde för det var massor av serpentiner, girlanger och ballonger i hela trädgården. Jag trodde att det bara var några i klassen som blivit bjudna, så jag hade inte pratat om kalaset i skolan. Men det visade sig att nästan hela klassen var där.

Eftersom huset inte var så stort var det snart massor av klasskamrater i vartenda rum. Överallt hördes discomusik, men dom sjöng varken på engelska eller svenska. Och istället för hamburgare, korv och chicken nuggets var det en massa konstiga rätter i stora skålar. Jag tog lite korv och potatis i tomatsås som jag la på min tallrik. Det såg ut som kroppsdelar i en soppa av blod. Egentligen var det nog ganska gott, men det kändes lite skumt att äta det.

Det fanns en grå katt i huset, först lågt den och jamade under en soffa, men efter en stund kröp den fram och mot slutet låg den på golvet och spann medans vi klappade den. Då tröttnade Ronja och sa: "Fluffy, sluta ta all uppmärksamhet".

Och Fluffy lydde. Han reste sig och gick mot köket. Ronja berättade nöjt att det är där han har sin matskål.

Efter maten och innan vi klappade katten lekte vi hela havet stormar, fiskdamm och vi dansade disco. Alla fick önska var sin låt och Ronjas pappa skrev in våra önskningar i hans mobiltelefon. Men han verkade inte förstå så bra vad vi sa för det tog väldigt lång tid för honom att hitta varje låt. Till slut verkade Ronjas mamma tröttna, för hon tog telefonen. Hon fattade precis vilka låtar vi menade. Kanske var hon från Sverige för hon pratade jättebra svenska. Det var väldigt mörkt överallt i huset. Framför varje fönster var det tjocka gardiner som dessutom var fördragna, som att hela familjen var rädda för dagsljus. Och färgerna var mörka. Inte ens i Ronjas rum var det några ljusa färger.

Förutom Ronjas rosa skolväska som hängde på en krok.

Någonstans i Ronjas rum var det någonting som pep. Men vi kunde inte hitta vad det var och vi vågade inte fråga Ronja.

Det fanns en riktig tavla i korridoren utanför Ronjas rum. Den var mörk och föreställde en man som stod framför ett slott. Mannen hade svarta kläder och en käpp. Han såg ganska läskig ut. Jag viskade till Johanna att han såg ut som en vampyr. Johanna skakade på huvudet och så att det ju måste vara ett spöke. Kanske Ronjas farfar föreslog hon. Oskar sa inget. Kanske för att han i vart fall inte såg ut som en alien.

Kapitel 6. Övernattning vid Källberget

En fredag i mars skulle hela klassen sova över i scoutstugan vid Källberget. Det var fortfarande snöhögar kvar på skolgården, men fröken sa att stugan är varm. När skolan var slut stod en buss och väntade på oss på parkeringen bakom skolan. Mamma och jag hade packat min ryggsäck med alla möjliga kläder för olika väder, en sovsäck och lite annat såsom en kåsa och bestick och min uno-kortlek. Fröken prickade av oss när vi steg på bussen. När det var dags för Lisa att stiga på sa fröken: ”Men Lisa du står inte med på listan, du har inte anmält dig. Var är din packning förresten? Du vet väl att mamma och pappa måste säga att du får följa med”. Lisa såg ledsen ut, men så vände hon om och gick iväg mot skolgården. Samma hände för John. Ville inte deras föräldrar att dom skulle få åka med? Jag satt med Oskar och Johanna. Vi pratade om lägret och vad som kanske skulle hända där. Oskar trodde att det skulle bli skattjakt, jag hoppades på kurragömma och Johanna ville att vi skulle göra uppträdanden. Men bara en av oss fick rätt. Stugan var ganska stor och röd. Den hade ett stort rum med öppen spis och flera mindre rum med våningssängar. Rummen hade namn efter olika djur. Fröken delade upp oss till rummen. Jag, Johanna och Ronja hamnade i Illern tillsammans med tre andra tjejer. Vi valde sängar och jag fick den översta sängen till höger om fönstret. Vi hällde ut innehållet i våra ryggsäckar på sängarna. En av tjejerna höll upp sin regnjacka och sa att den var helt ny och inköpt för denna utflykt. Den var så ny att prislappen satt kvar. Den såg precis ut som min, fast den hade ingen prislapp för mamma hade fått den av en arbetskamrat. Alla utom Ronja stod nu och viftade med sina regnjackor. Hon satt på sin säng och tittade i golvet. ”Jag har ingen regnjacka”, sa hon och tittade sorgset ner på golvet. Det kändes lite sorgligt, som att hennes föräldrar inte hade råd med en regnjacka och att hon skämdes för det. Jag försökte muntra upp henne med: ”Men det kommer nog ändå inte att regna och då har vi ju släpat med våra regnjackor i onödan”. Jag tog fram mina Uno-kort, vi satte oss på golvet och började spela. Alla ville vara med.

När vi spelat en stund kom en förälder in i vårt rum och sa att maten var klar. Han sa att vi skulle ta med oss våra kåsar, ett glas och våra bestick. Därefter visade han oss till köket. Där stod redan flera barn i kö framför två jättestora kastruller. Några föräldrar slevade upp först spagetti sedan köttfärssås på löpande band. När det var min tur tittade han med spagettisleven frågande på mig samtidigt som han upprepade samma fråga som till alla före mig:

- Mycket eller lite?

- Mittemellan.

Vi fick sätta oss var vi ville vid något av de två långa borden mitt i det stora rummet. Det var ganska gott. Men jag saknade pulverosten som vi brukar ha hemma hos oss. Efter maten diskade var och en sina saker och sedan dags för lekar. Vi fick komma med olika förslag och sedan röstade vi på vad vi skulle börja med. Jag hade föreslagit "hela havet stormar" och den tyckte dom flesta att vi skulle börja med. Jag hängde med ganska länge, men inte lika längre än Johanna, för hon vann. Som två i omröstningen hade "uppträdanden" kommit. Men fröken sa att det skulle ta för lång tid och förresten hade de redan förberett en lek i skogen.

Hon tog upp en guldfärgad träbit och sa att det var en skatt. De hade gömt en massa sådana i skogen och runt huset. Vi skulle ta våra ficklampor och ge oss ut och leta. Vi hämtade våra ficklampor, gick ut och lös på allt möjligt. Det såg rätt häftigt ut med alla ljusstrålar kors och tvärs bland träden. Alla verkade ha en ficklampa utom Ronja. Jag gick fram till henne och sa att hon kunde få leta tillsammans med mig. Vi gick runt huset och en bit in i skogen. Där var det inte så många som letade, så det var alldeles mörkt utom där vi lös med ficklampan. Plötsligt glimmade det till på marken. Där på en sten låg en guldfärgad träbit. Vi gick dit och på vägen dit hittade vi en till. Ronja gick iväg rätt in i skogen alldeles själv och utan ficklampa. Men det verkade inte vara något problem för henne. Efter en stund kom hon tillbaka till mig med två guldbitar, som att hon sett dem igenom mörkret. Lite senare ringde någon i en klocka och sa att vi skulle samlas. Jag och Ronja hade fått ihop fem bitar, det var ganska bra och om vi inte hade varit två som delade på högen hade vi vunnit. Inne i det stora rummen brann en eld i den öppna spisen och det stod skålar med popcorn lite här och var. Fröken läste högt ur en bok. Den handlade om hur det var förr i tiden på landet. Hon läste till det var dags för tandborstning och sovsäckarna. Jag låg i min sovsäck och kände att jag alls inte kunde sova. Det verkade ingen annan kunna göra heller, för de vred sig fram och tillbaka så att det knakade i sängarna. Johanna sa: "Kan ingen en rolig historia?"

Jag funderade en stund och drog sedan den om när Bellman, en tysk och en ryss som åker luftballong. Luftballongen sjunker och de kommer överens om att alla måste kasta ut något för att minska vikten. Tysken kastar ner en ananas, ryssen kastar ner en vattenmelon och Bellman kastar ner en bomb. Dom landar efter en stund och då kommer en gråtande flicka. De frågar vad som hänt och hon säger att när hon rastade hunden fick hon en ananas i huvudet. Lite senare kommer en annan gråtande flicka som sa att hon fick en vattenmelon i huvudet när hon plockade blommor. Därefter kom det en skrattande pojke. Han sa att när han fes sprängdes skolan. Alla skrattade, till och med Ronja. Vi berättade fler historier, men till slut tror jag att vi somnade.

När vi hade ätit frukost sa fröken att vi skulle paddla. Hon frågade om alla kunde simma 200 meter. De som kunde det fick ställa sig i en kö. Jag kan ju simma lite grann nu, men jag tror inte att jag skulle klara tvåhundra meter, fast jag ställde mig i den kön i alla fall. Vi fick var sin orange flytväst med ett band mellan benen och visselpipa. Alla blåste förstås i sina visselpipor även fast vi inte fick det. Till dess att fröken skrek åt oss att sluta. Det skulle vara två personer i varje kanot. Jag hade gärna paddlat med Oskar eller Johanna men de hade redan paxat att paddla med varandra. Alla i paddelgruppen verkade ha någon att paddla med utom jag och Ronja. Hon tittade på mig och jag nickade. Det var ganska tur för det visade sig att hon faktiskt visste hur man gör. Vi paddlade på ett led över den lilla sjön in i en å. Först var det en kanot med två föräldrar i därefter kom ungefär tio kanoter med barn i och sist kom fröken och en förälder. Ån var smal och vattnet var grunt. Man såg botten och ibland kunde man ta på något av träden längs kanten. Solen sken och det kändes ganska varmt under flytväst, regnjacka och tjock tröja. Ibland stänkte det lite vatten i ansiktet och även om vattnet var kallt kändes det ändå skönt. Vi till och med pratade lite med varandra. Ronja berättade att hon kommer ifrån Spanien.

”Spanien, då talar du väl spanska? Jag som trodde du...” Jag bet ihop eftersom jag höll på att säga att jag trodde hon pratade transylvanska.

”Ja, lite, men jag var så liten när jag flyttade därifrån”.

”Säg något på spanska då, som hej jag heter Ronja”.

När hon sa det på spanska lät det inte alls som Ronja. Så jag frågade henne om det. Hon förklarade att hon hade stavat sitt namn annorlunda i Spanien, men att det var ungefär samma sak. Efter ett tag kom vi fram till en ny sjö. De vuxna längst fram paddlade upp på en strand. En av de vuxna klev av och ställde sig på stranden. Vi andra satt i våra kanoter och väntade på att han skulle säga något. Det var tydligen så att vi skulle byta plats i kanoterna så att den som suttit längst bak nu skulle sitta fram. Därefter skulle vi paddla tillbaka. Det betydde att nu var det jag som skulle styra kanoten. Det gick inte lika bra som för Ronja, men vi kom i alla fall tillbaka. De som inte hade paddlat hade fått åka med två lite större båtar som hette ”Senap” och ”Ketchup”. Dom hade segel och de hade åkt iväg åt ett annat håll på sjön. När vi kom tillbaka var de fortfarande ute och seglade, så vi lekte vid vattnet. Det var kallt,

men jag tog ändå av mig stövlar och strumpor och drog upp byxbenen. Vi gick ut längre och längre ut, så vi fick dra upp byxbenen mer och mer till dess att det inte gick att kavla upp dem mer. Jag klev på en sten som var så hal att jag höll på att ramla i. Men som tur var gick Ronja bakom mig och tog tag i min arm.

Lunchen lagade vi tillsammans i små matlag. Jag Johanna, Oskar och Ronja fick ett stormkök, en bit kassler, en tub med tomatpuré, paprika, en skärbräda och en kniv. Oskar tände stormköket med hjälp från en förälder som visade hur han skulle göra. Jag skar kasslern i småbitar på skärbrädan. Den var nära att att skar mig ordentligt för kniven hoppade mot min vänsterhand. Som tur var vart det bara lite rött och ingen såg det. Johanna skar paprikan och Ronja och jag höllde tillsammans ner allt i en kastrull. När de hade puttrat en stund i kastrullen skrek fröken att vi skulle äta. Då tog var och en sin kåsa och gick till en stor gryta med ris. Där stod det en förälder och slevade upp. Men kasslersåsen fick vi ta själva. För att ta bort kastrullen från stormköket behövde man använda en grej som var ungefär som en tång. En förälder som såg på sa åt Oskar att vara försiktig när han lyfte av kastrullen, men det hjälpte inte. Han tappade den ändå och en massa sås rann ut på marken.

Vi skyndade oss att skrapa upp så mycket som möjligt av den i våra kåsor, för att inte Oskar skulle bli ledsen.

Efter maten och diskningen ställde sig en vuxen kille upp. Jag kände igen honom från skolan, han är träslöjdlärare. Han sa att han var det och att han kommit idag för att lära oss att tälja. Han höll upp en träbit som var formad som en kniv. Han sa att han täljt den själv och att alla som ville också kunde få göra det. Det ville typ alla. Han hade tagit med sig knivar och träbitar från träslöjden. Sedan höll han på en lång stund och tjatade om hur vi skulle använda kniven för att det inte skulle vara farligt. Som för att verkligen visa hur farliga knivar är låtsades han att han slant med den så att han träffade ett finger. Fingret gick rätt av och flög genom luften. Vi var alldeles skräckslagna. Någon började gråta. Själv skrattade han bara och höll upp handen. Där var alla fingrarna, inget blod och inget av dem var skadat. Någon letade upp fingret och höll upp det i luften. Samtidigt som han skrek:

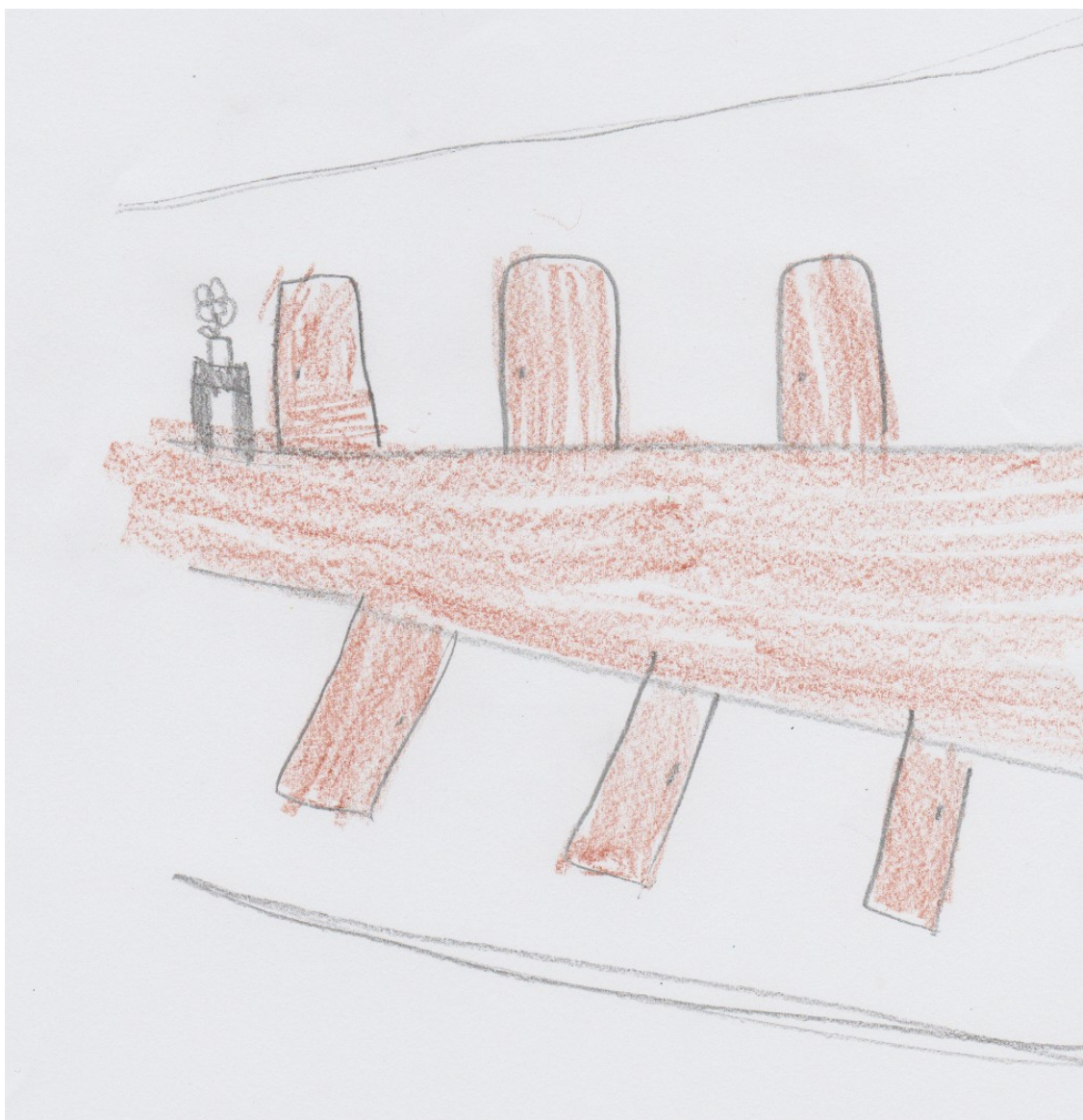
”Varmkorv!”

Vi skrattade. Jag täljde till något som såg ut som en kniv med väldigt tjockt handtag. Sedan kom bussen och vi åkte tillbaka till skolan. Där stod pappa och väntade på mig.

Kapitel 7. Mysteriet i källaren

Vår skola har en källare. Jag hade inte varit inne i den förut för den brukar vara låst. Men en dag ser vi att dörren står öppen just som vi gick förbi. Oskar tyckte att vi skulle titta in. Jag tyckte det lät lite onödigt, men när han stod där ner och tittade in sa han: "Oj wow!"

Då blev jag så klart nyfiken och gick ner till honom, Ronja följde efter bakom mig. Jag fattade inte vad det var som var "Oj wow". Det var bara en lång korridor med en massa dörrar.

Oskar tog några steg in i korridoren fram till den första dörren. Den var olåst, han klev in och vi gick efter. Vi hörde att en dörr öppnades långt borta i korridoren. Oskar stängde försiktigt men snabb dörren till rummet där vi stod. Det vart, så klart, kolsvart. Fast vi vågade inte tända lampan förrän vi hörde hur någon gått förbi vår dörr och ut ur källaren. Vi trevade runt dörren och snart hittade jag en lysknapp. Det visade sig att rummet var fyllt skolbänkar. Inte så spännande om det inte vore för att det fanns dörr längst in. Oskar viskade till mig med munnen tätt intill mitt öra.

”Jag hört att det finns en massa gamla saker här nere”.

”Som vadå?” Viskade jag tillbaka.

”Som gamla telefoner och sånt”.

”Okej, det låter ju inte jättespännande”.

”Tycker du ja”, sa Oskar, ”jag gillar gamla grejor. Min morfar hade tyckt att det var en guldgruva”.

Ronja sa ingenting. Vi smög mot dörren längst in. När vi skulle klämma oss förbi en stapel med bänkar, råkade någon av oss stöta till den så att den skakade. Men bänkarna stod kvar. Oskar kom fram till den bakre dörren och öppnade den. Jag och Ronja gick efter honom. Dörren smällde igen bakom oss. Där var nästan kolsvart, det var bara pyttelite ljus från ett fönster med neddragna persienner. Jag ville gå tillbaka för det kändes så läskigt, vad fanns det här inne? Men Ronja gick längs väggen som om det var ljust och så rörde hon bara lite på den och vips var det ljust i rummet.

”Va bra mörkerseende du har Ronja!”

Hon skrattade och svarade:

”Ja, jag är ganska van vid mörker för rullgardinerna hemma gör att det blir kolsvart på natten och ibland måste jag gå upp och kissa”.

Jag tror vi hade hittat rummet med alla gamla saker. Där fanns högar med telefoner, några gamla TV-apparater två gamla filmprojektorer, en hylla med böcker som det stod ”Läroplan” på.

Oskar pekade på böckerna och sa kolla en kurs i hur man gör flygplan. Han gillar flygplan, så han tog en av dem och bläddrade med besviken min.

Själv blev jag mer intresserad av en stor modell av vårt solsystem. Jag gick fram till den och petade på den. Då snurrade alla planeterna, det var bara solen som stod still.

Vi kollade vidare, fast att vi borde gå ut för snart var säkert lunchrasten slut. Ronja höll upp en uppstoppad fågel. Jag hittade en uppstoppad ekorre, den var så sött trots dammet och de trasiga öronen. Jag ville ta med den, även om jag inte vill stjäla. Det var ju som att vi hittat den liksom. Fast det kändes ändå fel och vad skulle mamma och pappa säga.

Men där på ett skåp låg något som såg ut som den trappknopp som saknas i stora trappan. Den har varit försvunnen hela tiden jag gått i skolan och en gång fick jag ett sår på armen när jag blev knuffad mot den stora muttern som knoppen skall dölja. Jag pekade på den och sa: ”Kolla där är knoppen som saknas i trappen! Den måste vi ge till vaktis, så att han kan laga trappen!”

Oskar var med när jag ramlade mot muttern, han förstod var jag menade. Men Ronja sa: ”Är inte det stöld då?”

”Det kan det väl inte vara, vaktis blir nog glad för att vi hittat den”.

Jag stoppade knoppen under min tröja, vi gick ut ur rummet, släkte ljuset, gick ut genom nästa rum och ut i den långa korridoren. Det är tomt i skolans korridorer, vi måste ha missat ringsignalen. Bra på sätt och viss för ingen märkte när vi lämnade knoppen utanför vaktis kontor. Fröken märkte dock att vi kom för sent och hon frågade var vi hållit hus. Vi sa att vi lekt med vår koja i skogen och inte hört ringsignalen. Dessutom hade Oskar fastnat med foten under en rot. I ett veckobrev några veckor senare stod det att trappknoppen på ett mystiskt vis blivit återfunnen och att den nu prydde sin plats i trapphuset.

Vad ingen visste var att det under knoppen med pyttesmå bokstäver står Ida, Ronja och Oskar.

Kapitel 8. Kakkbak

Dagen innan påsklovet fick alla som ville i uppgift att baka något och ta med till skolan. Jag övertalade mamma att vi skulle baka muffins med kokos på. Dom kallas för kärleksmums.

Mamma och jag bakade på kvällen, mamma laddade ner ett recept på Internet. Hon räknade upp en ingrediens i taget och jag försökte hitta den bland alla skåpen i köket.

”Kakao”, sa hon först.

Jag började att leta i de låga skåpen, men där är ju bara kastruller och sånt. Mamma tröttnade och pekade på ett skåp ovanför diskbänken. Jag sköt dit en stol som jag klättrade upp på. Därinne fanns det flera hyllor med en massa olika paket och påsar på. Jag la handen mot hyllan i mitten och frågade: ”Bränns det?”

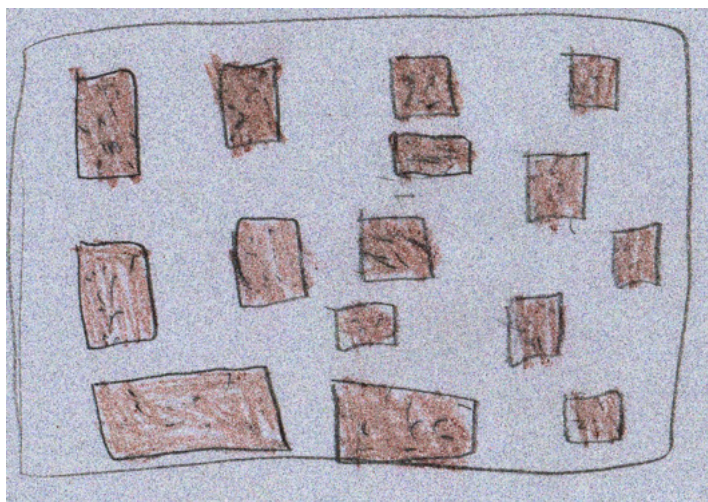
”Sådär”.

Jag tittade på hyllan under. Där stod en kartong med bruna fläckar på. När jag tittade närmare på den såg jag att det stod ”Kakao” på den. Jag greppade den och ställde den framför mamma. Då sa hon:

- Mjöl.

Mjölet stod på översta hyllan och jag visste hur mjölpåsar brukar se ut, så det gick lätt. Till slut hade vi plockat ihop alla ingredienserna. Men det tog ett tag. Det räckte inte med det för därefter skulle jag ta fram bunke, visp och måttsats. Det var så mycket leta att det började bli tråkigt att baka. För hur kul är det att leta efter saker egentligen?

Nåväl, mamma visade hur jag skulle använda måtten precis på samma sätt som hon brukar göra varje gång vi ska göra något i köket. Oavsett om det handlar om att brygga kaffe eller göra en pulversås. Men smeten vart jättegod. Jag slickade skålen så att jag blev kletig ända upp i håret. Fast det var efter att vi hållt smeten i små formar av papper.

Efter skolan gick alla till fritids, även dom som inte brukade gå dit. Där var det lite halvmörkt och i stora rummet stod det ett långt bord med en duk på. På bordet fanns det en massa tomma skålar. Carina, min favorit fritidsfröken, sa att oss att om vi hade med oss någonting kunde vi lägga det i någon av skålarna. Jag gick fram till en står genomskinlig skål. Tog fram påsen med kärleksmums ur ryggsäcken och hällde ner dem. Många andra gjorde ungefär likadant. Sedan fick vi alla gå in i det andra stora rummet. Där var det också lite halvmörkt, men en discokula gnistrade i taket. Musiken började och en fritidsfröken som är en kille som heter Omar frågade om vi vill ville dansa. Alla skrek: "Jaa".

Det blev ännu mörkare, men en lampa började blinka mot discokulan. Musiken startade. Alla dansade och hoppade runt, det var jättekul.

Vi höll på ett tag till dess musiken tystnade och taklampan tändes. Dörren öppnades och Carina kom in. Hon sa: "Välkomna på superfika!" Samtidigt som hon visade med handen mot det stora rummet. Därinne var nu väldigt ljust. Och på det långa bordet stod de olika skålarna med bullar, kakor, snacks och frukter. På ett annat bord stod det en massa tillbringare med saft i olika färger samt en massa fina plastglas som såg ut som vinglas. I taket hängde det serpentiner och ballonger. En fritidsfröken stod i ett hörn och spelade på en gitarr. Vi stormade in och plockade åt oss. Jag så att det var ganska många som tog av mina kärleksmums. Men allra snabbast gick några jättegoda osts kruvar åt. Jag vet inte vem som hade gjort dom, men dom var supergoda.

Vi gick runt bland skålarna med ett glas med saft i handen. Plockade något och smakade. Jag, Oskar och Johanna gick tillsammans mest hela tiden. Vi tog samma sak och pratade om vad vi tyckte. Oskar hade gjort dumlekakor och Johanna hade gjort citronmuffins. Vi tyckte att Oskars kakor var jättegoda och dom gillade mina kärleksmums. Men när vi kom till Johannas citronmuffins var vi så mättat att vi delade på en, men den var också jättegod.

När alla var så mätta att ingen längre åt något sa Carina att de som ville fick ställa sig på scen och göra ett framträdande. Jag, Johanna och Oskar hade förberett en liten teater. Den handlade om en prinsessa som dansar med en prins. Det var Oskar och Johanna. Plötsligt dyker det upp en grön drake, det var jag. Jag hade två glas med vatten bakom ryggen. Jag skrek åt dom:

- Sluta och fåna er, ni är ju mat inte dansfrön.

Så kastade jag vattnet på dom. Sedan släcktes ljuset. När ljuset tändes igen låg jag på golvet alldeles blodig. Jag skrek:

- Ahh, mitt liv är över, jag som bara ville ha några fina fläskbitar.

Alla skrattade för dom såg hur Oskar kastade en ketchupflaska bakom scenen. Det var en massa andra uppträdanden också ända tills det kom in en massa föräldrar och Carina sa att det var dags för påsklov.

Dagen efter låg vi alla tre i min säng och pratade om allt möjligt. Vi var nog hungriga för mest pratade vi om vilket hamburgerrestaurang vi tycker bäst om.

”McDonalds”, sa jag, ”för deras cheeseburgare, är så goda”.

”Nä Burger King”, sa Oskar, ”deras hamburgare är mycket godare. Dom smakar verkligen som att dom är grillade”.

Jag kom inte på ifall jag ätit på Burger King, men jag sa ändå:

”Så är det inte alls det. Men vad tycker du då Johanna?”

Hon sa lite tveksamt: ”Max”.

Oskar skrek:

"Eoo, har du ens en tunga, känner du inte att dom smakar illa".

"Milkshaken", sa hon. "Dom har jättegoda milkshakes".

"Du menar päronmilkshaken med päronbitar i?" Sa Oskar, fast det såg inte ut som han gillade päronmilkshake.

Johanna svarade: "Jag har faktiskt inte provat just den. Men jag tycker om tripple brownie, det är en chokladeshake med en massa chokladbitar i".

"Vi kan väl göra milshake", sa jag.

"Hur då?" Sa dom och tittade på mig.

Jag tog med dom ner till köket. Ställde fram en stol mot diskbänken, klättrade upp på den, öppnade skåpet och sträckte mig efter pappmuggarna som mamma hade staplat högst upp. Jag runt en bunt med pappmuggar som det stod "Starbucks" på, men då jag tog ner dem följde en massa papptallrikar, plastbestick och annat med ner. Allt rasade över mig och jag höll på att ramla av stolen. Det var ganska läskigt, men Johanna och Oskar bara skrattade. Det tittade på muggarna som jag höll i handen.

"Sen då?" Sa Oskar, "det räcker ju inte med muggar"

"Vi behöver grädde", sa Johanna bestämt, "har ni det?"

"Ja, jag tror det", sa jag och öppnade kylskåpet.

Det kände mig lite osäker på hur gräddförpackningar ser ut så jag bara tog ut en pappkartong.

”Men det där är ju yoghurt”, sa Oskar på ett lite hånfullt sätt kändes det som.

”Det funkar också”, sa Johanna.

Jag provade med en annan kartong som var mindre och på den stod det faktiskt ”grädde”.

”Både grädde och yoghurt, det blir nog perfekt”, sa Johanna.

”Glass”, sa jag, ”det måste man ha”.

Jag öppnade frysen och tog ut allt som det stod glass på. Det fanns en plastlåda med chokladglass, fast det var inte så mycket kvar i den. Vaniljglass fanns det mer av och så hittade jag pyttelite jordgubbsglass.

Därefter grävde vi fram mixern ur skåpet vid spisen. Vi skrapade ner all glass i skålen, hällde på lite grädde och yoghurt sen tryckte Oskar på startknappen. Det skramlade jättemycket om maskinen. Vi orkade inte höra på det så länge.

Milkshaken var ganska tjock och det gick knappt att hålla upp dem i muggarna. Jag tog var sitt sugrör och stoppade ner i muggarna. Den smakade underbart, fast kanske att den var lite för söt, det tyckte i varje fall jag.

Kapitel 9. Spöktunneln

Det var lördag. Jag och Johanna låg på golvet i Oskars rum och tittade på taket. Vi försökte hitta på något. Kula, försvunna diamanten, köra med Oskars radiostyrda bil. Inget lät särskilt kul. Oskar bor på vinden precis som jag. På väggen där taket är lägre finns det en lucka i väggen. Johanna pekade på den och frågade vad det är. Oskar svarade att det är en hemlig vind där bakom.

”Oj, den vill jag gå in i”, tyckte Johanna.

Oskar skakade på huvudet.

”Jag får inte det för pappa och mamma”.

”Men jag får det”, sa Johanna och Oskar höll med.

Han drog bort haken som låste luckan mot väggen. Sedan drog han i luckan. Den satt fast. Han drog lite mer, fast den satt fortfarande fast. Vi knep med fingrarna i luckans kant och drog allt vad vi kunde. Den åkte upp och vi ramlade baklänges ner på golvet. Oskar tittade in och sedan kröp han igenom hålet. Johanna kröp efter. Jag tittade in. Det var ganska mörkt, väldigt dammigt och stort. Precis innanför luckan var det högt upp till taket men det lutade ganska mycket. Det var som en lång korridor. Det fanns lite saker där som en gammal gunghäst och en toalettstol. Det var lite läskigt och det kändes lite som om vi var i någon hemligt tunnel på Hogwarth. Det tänkte nog Oskar också för han föreslog att vi skulle bygga en spöktunnel där. Det lät som en jättebra idé och vi satte igång. Oskar samlade ihop alla ficklampor han kunde hitta. Vi gjorde en gubbe av en overall som vi fyllde med kuddar. Som huvud använde vi en mask och en peruk som var Oskars systers. Gubben hände vi upp i ett rep som om han hade hängt sig. Inne i masken satte vi en ficklampa så att det lös om ögonen. Oskar hade en gummiorm som vi la på golvet. Vi gjorde en annan gubbe som vi hängde längst in bredvid ormen. Honom satt vi en kniv i. Kniven var blodig av ketchup.

Vi la lite svart slajm på golvet. Det såg ut som skuggslem. Vi la dit lite annat också som en plastdöds-kalle med en ficklampa i. En annan ficklampa satte vi röd plast framför innan vi la den i toaletten. Det bästa av allt var att vi la min mobiltelefon i en låda så att den inte syntes. Innan någon gick i tunnel skulle vi ringa upp den från Johannas mobil. Vi frågade Oskars syster om hon ville prova tunneln. Det ville hon inte, för hon sa att hon tyckte det var lite läskigt att bara höra våra steg när vi gick runt där. Det brukade ju aldrig vara några steg där.

Oskars mamma och pappa var ute och handlade, så dem kunde vi inte prova med. ”Jag vet”, sa Johanna, ”vi kan väl fråga Ronja. Om hon inte tycker tunneln är läskig, då är det ju verkligen något skumt”.

Jag har hennes nummer på min mobil, så jag ringde henne. Hon sa att hon tyckte det lät spännande med en spöktunnel och hon gick gärna in i den om hon fick hålla en ficklampa. Jag, Johanna och Oskar gick bakom henne, men när hon nästan var framme vid den hängda gubben smög vi ut ur tunneln. Johanna gjorde läskiga ljud som hördes genom min mobiltelefon. Ronja skrek som en galning och kom utrusande. Hon grät. Jag kände mig jättetaskig och nu kändes det inte alls som att hon var någon vampyr eller ett spöke. Hon var bara en vanlig flicka som blivit väldigt skräm-d. Jag kramade om henne och Oskar frågade om hon ville ha en glass. Just när vi ätit upp glassarna kom Oskars föräldrar hem. Oskars mamma var inte alls glad när hon såg vår tunnel. Ni drar ju bara fram en massa damm, sa hon. Men hans pappa tyckte det var kul och han ville gärna prova.

Men innan han fick gå in kom vi på en förbättring. Jag och Ronja stod under var sitt lakan med en ficklampa i handen. Jag vet inte om Oskars pappa blev rädd på riktigt, men han hoppade i alla fall till, när han gick förbi telefonen samtidigt som det kom läskiga ljud från den.

Kapitel 10. Början på sommarlovet

Det regnade ute. Ronja, jag, Johanna och Oskar spelade Den försvunna diamanten på fritids. Oskar hade hittat diamanten, men vi alla hade visum. Så nu handlade det om att komma först till Tanger eller Kairo.

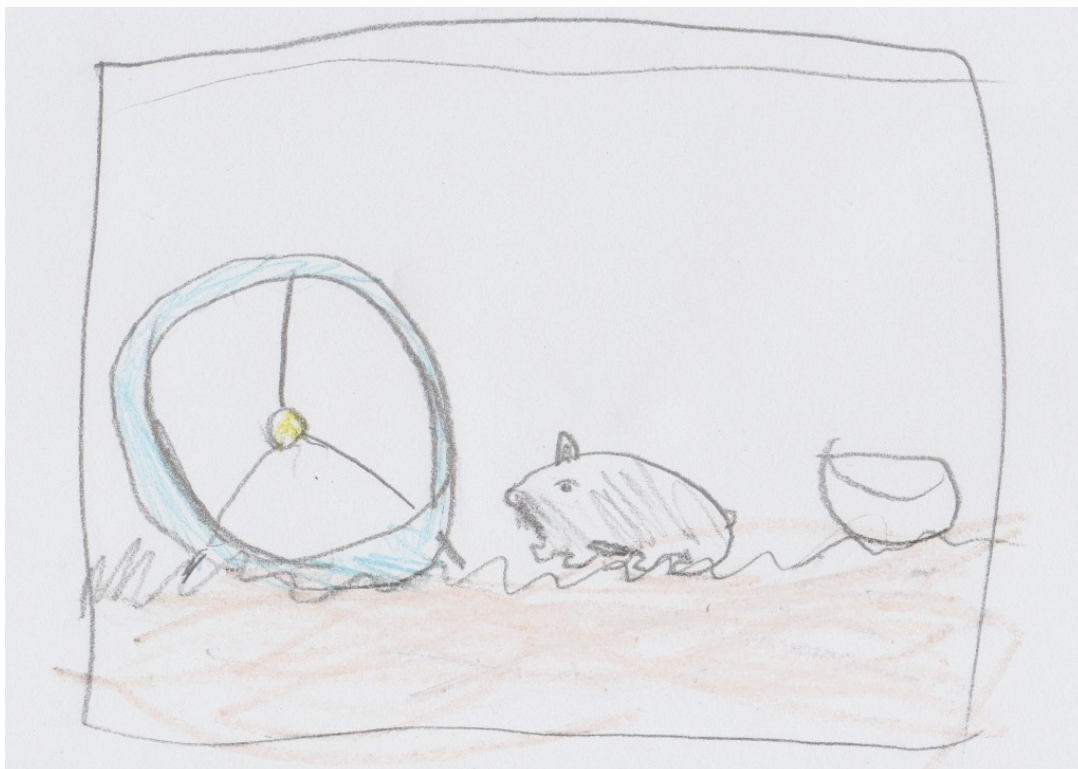
Johanna var närmast, men Oskar stod på en ruta med flyg till Kairo, så han skulle nog vinna. Jag kanske hade en chans om jag fick en sexa, men Ronja var långt borta. När det är Ronjas tur att kasta tärningen frågar hon om vi vill komma hem till henne den första dagen på sommarlovet. Vi alla tackade ja. Fast jag kom inte ihåg om vi skulle åka till morfar direkt, eller om det kanske skulle bli lite senare.

Det visade sig att vi skulle åka först på söndagen för mamma och pappa hade lite att ordna med på lördagen. Så på lördagen satt jag, Johanna och Oskar med Ronja i hennes trädgård och väntade på en spansk delikatess, enligt vad hennes mamma hade sagt när hon visade på stolarna under ett litet tak på Ronjas altan. Hennes pappa hade gjort en hinderbana och vi hade sprungit i den tills vi var helt slut. Den var ganska kul för det var olika sorters hinder som en tunnel som vi skulle krypa under och en stege som vi skulle gå på och en liten bassäng med vatten som vi måste krypa på armbågar och knän igenom. Jag hör hur hennes föräldrar pratar något konstigt språk med varandra. Jag frågar Ronja om dom pratade spanska. ”Ja min pappa kommer från Spanien och mamma jobbade där så hon kan också spanska”. Svarade hon samtidigt som hon tittade på Johanna och Oskar. ”Har du varit mycket i Spanien?” Frågade Oskar. ”Ja, när jag var liten bodde jag där”. ”Hur är det där då?” Det var Oskar som frågade. ”Det är väl ungefär som här, fast det är längre och varmare somrar. Men jag kommer inte ihåg så mycket ifrån när vi bodde där för vi flyttade hit när jag var fyra år”. ”Vad kommer du ihåg, då?” Sa jag. ”Inte så mycket egentligen, men jag har ju varit där flera gånger sedan dess”. Ronjas mamma kom ut med en jättestor stekpanna. I den var det jättemycket mat. Jag såg korvar, kycklingben, köttbitar, räkor med skal och en massa ris som var gult. ”Paella”, sa Ronja. Ronjas mamma sa att vi fick ta så mycket eller lite som vi ville och tyckte vi inte att det var gott behövde vi inte äta upp. Oskar tog först. Han tog lite av varje, en korvbit, gult ris, ett kycklingben, några räkor och en köttbit. Johanna däremot tog bara lite ris och en köttbit. Jag däremellan med både köttbit, kyckling, räkor och ris. Men korven såg stark ut, så jag vågade inte. Ronja öste på av lite allt möjligt. ”Wow, du är hungrig”, sa Johanna medan hon tittade på när Ronja öste upp. Du brukar ju bara ta pyttelite i skolan. ”Ja, jag gillar inte maten i skolan så mycket. Jag tycker bäst om maten hemma”. ”Fast du gillar skolans blodpudding”, sa jag.

”Ja den är god och det får jag aldrig hemma”.

Paella var ganska gott insåg jag. I varje fall kycklingen, riset och köttbiten. Så jag tog en till köttbit och mera ris.

När vi ätit och druckit ur två kannor med citronvatten visade oss Ronja runt i huset. Hon visade sitt rum och där i ett hörn stod en bur med en hamster. Vi satt runt buren. Ronja öppnade den och tog ut hamstern. Han pep jättemycket när han satt i Ronjas hand. Han såg rädd ut, men han försökte inte krypa iväg.

Oskar frågade om han fick hålla honom.

”Det är en hon”, sa Ronja, ”hon heter Skruttan”.

”Skruttan fanns inte här på ditt kalas?” Sa jag lite frågande.

”Jodå, men vi hade ställt buren i garderoben för att inte Fluffy skulle gå på henne”.

Jag tittade på Johanna och Oskar, vi förstod nu vad det var som pep i Ronjas rum.

”Men varför gör inte Fluffy det annars då?” Frågade jag.

”Jag brukar alltid ha dörren stängd, så att han inte kommer in”.

Vi tittade mot dörren, den var öppen. Sedan tittade vi mot buren igen och bredvid den satt fluffy. Han stirrade stint på Skruttan. Skruttan hade tryckt sig in i det ena hörnet, så långt bort från Fluffy som möjligt. Fluffy gjorde en rusch till den sidan av buren och slog tassan hårt emot gallret. Skruttan sprang till andra sidan. Fluffy kom

efter. Skruttnan sprang tillbaka. Då lyfte Ronja ut Fluffy ur rummet. Han vart inte alls glad, han försökte ta sig ur Ronjas grepp. Men hon hann ut, vi med och så stängde vi dörren.

Vi gick vidare i huset och Ronja berättade om saker vi såg, som den mörka tavlan med farbrorn som står utanför ett slott. Det var viss Ronjas farfars far. Han hade visst varit borgmästare i byn med slottet. Han hade haft en massa fina och värdefulla möbler som Ronjas pappa hade ärvt. Själv tyckte jag inte att dom var så fina dom var mest bara mörka och stora, fast kanske värdefulla, vad vet jag. Men nu såg det inte lika mörkt ut i huset för solen lös så starkt att den sken igenom alla de mörka gardinerna framför fönstren. Jag frågade henne varför dom hade så många gardiner och Ronja sa att det har man i Spanien, för solen är så stark på sommaren och på vintern är fönstren så kalla för de är så dåligt isolerade.

”Så ni är inte rädda för solen då”, sa Oskar och skrattade.

Vi andra skrattade också, fast jag tror inte att Ronja förstod varför vi gjorde det.

Slut!

Ida i Kroatien

Kapitel 1, första veckan på sommarlovet

Det var bestämt sedan länge att vi skulle fira midsommar i Kroatien, på ett hotell som såg så fint ut på bilderna. Det låg nära stranden men ändå fanns det två pooler på gården. Vårt rum skulle ha en stor altan med utsikt över havet. Nu var vi dock väldigt oroliga för att det kanske inte skulle bli någon resa alls. Detta då jag inte fått mitt nya pass fast det var jättelänge sedan jag var hos polisen och blev fotad och sånt. Jag hade längtat så, nu var jag jättenervös. Det förstörde lite av min första vecka på sommarlovet, som jag också hade sett fram emot, för jag skulle åka på ett scoutläger. Det var Oskar som hade övertalat mig och Johanna att gå med i scouterna. Tack för det Oskar! Kul med en aktivitet där man gör saker tillsammans utan att tävla och dessutom gör roliga saker som att elda och pyssla. Men innan dess åkte vi till mina kusiner för att fira att en av dem tagit studenten. Kusinerna bor i ett stort gult hus i tre våningar, de har en lada och nära till en badstrand. Det tråkiga var att kusinerna var så upptagna med att ordna med kalaset och själva kalaset bestod mest av att alla pratade med varandra och åt mat. Inga lekar, ingenting.

Lägret börjar med att jag blir upphämtad av Oskars pappa. I bilens sitter redan Oskar och Johanna. Vi har våra fina scoutuniformer på oss och jag har en stor ryggsäck som pappa la i bakluckan på Oskars pappas bil. Vi åker långt. Till ett ställe som heter Gålö. Vi såg att vi var framme när då det syntes en stor hemmagjord skylt invid vägen. På den stod det "Scoutläger" med en pil mot en grusväg. Där svängde Oskars pappa in och efter lite åkande på vägen, som gick upp och ner och hade så mycket gropar att man fick hålla i sig för att inte slå i bildörren, kom vi till en grusplan. Bakom grusplanen fanns en massa tält på ett stort fält. Där på parkeringen stod vår ledare, Kalle, och log mot oss. Kalle och Oskars pappa tog ut våra ryggsäckar och hjälpte oss att spänna bandet runt magen. Kalle ledde oss mot vår tältplats. Det var en gräsyta som ännu var utan tält, men runt omkring var det tält överallt. Vår kår heter St:Didrik. Närmast oss fanns tält från en annan kår och på en flagga kunde man läsa att den hette Stefan Blomma.

Kalle ställde sig vid en stor säck som han pekade på samtidigt som han sa att det var vårt tält. Han och Oskars pappa hjälpte oss att sätta upp det.

Men jag gjorde inte så mycket nytta för jag fattade ingenting. Det var snören och pinnat som skulle tryckas ned i jorden lite kors och tvärs. Vi hade ett alldeles eget tält, bara vi tre. I tältet närmast vårt sov tre killar från vår kår. När tältet var uppsatt bredde vi ut liggunderlag och sovsäckar. Jag fick ligga i mitten. Det var varmt i tältet för solen lyste ganska starkt. Dessutom låg jag i sovsäcken med kläderna på. Fast det var så mysigt att vi struntade i det. Vi låg kvar till dess Kalle stack in huvudet och sa att det är dags för uppställning. Vi stod i en ring medan Kalle berättade om lägret och allt som skulle hända. Det första var att vi skulle laga lunch på spritkök. Köttbullar med snabbmakaroner, hur lätt som helst. Tänd köket, håll i vatten, vänta tills det kokade, i med snabbmakaroner, vänta lite, i med köttbullar, vänta lite, på med ketchup, äta.

Efter lunch och diskning stod det paddling på programmet. Vi ställde upp på ett led med Kalle längst fram. När vi fått på oss flytvästarna, delat upp oss två och två och fått i kanoterna till hälften i vattnet, började det regna. ”Inte bra”, sa Kalle. ”Ni måste hämta era kåsor, så att ni har något att ösa kanoten med”. Så vi fick gå tillbaka till lägret. Jag paddlade med en kille som heter Milan. Han ville sitta längst bak och styra, vilket passade mig perfekt eftersom jag aldrig hade suttit i en kanot förut. Vi satte oss i kanoterna och Kalle puttade ut oss så att vi flöt på vattnet. Jag tog ett försiktigt tag med paddeln. Den skar genom vattnet utan problem. Jag gjorde det en gång till. Kalle skrek ”Ida du måste vrida paddeln, tänk dig att den är som en sked som du ska ta glass med.”

Jag förstod inte riktig vad han menade, men jag vred paddeln. Nu gick det betydligt tyngre att dra den genom vattnet. Regnet blev värre och värre. Då och då fick vi avbryta paddlandet för att ösa ut vatten. Tänk om vi sjunker? Borde vi inte avbryta paddlandet?

En kille i en kanot framför oss ställer sig upp och vänder sig mot Kalle som är bakom oss i den sista kanoten. Han ropar ”Kalle vart ska vi?”

Den killens kanot vrider sig så att den står på tvären mot alla andra kanoter.

Kalle skriker med upprörd röst ”Du måste sätta dig, du får inte stå.”

Men det är för sent två av de andra kanoterna brakar i sidan på killens kanot.

Kanoten vrids så mycket att den hamnar upp och ned i vattnet. Den fortsätter flyta, men med botten uppåt. Bägge killarna hamnar i vattnet. Vi andra försöker bromsa våra kanoter och styra förbi dem. Killarna i vattnet simmar mot den välta kanoten och försöker få ta i något att hålla sig i. Kalle och den andra ledaren, Anna, paddlar allt vad de orkar. De glider in jämsides med killarnas kanot och håller i den. Jag hör hur Anna frågar hur det är med dem och om de fryser. Det lät som att de mådde bra. Kalle sa att om håller sig i ledarnas kanot kan de tillsammans paddla tillbaka till land. Så blev det och vi andra paddlade efter utan att bry oss om att regnet öste ner

och började fylla kanoterna. Det var ändå bara lite på botten och ganska nära till land.

På kvällen gjorde varje scoutkår upp sin egen brasa. Det var eldar överallt och väldigt mycket rök. Vi satt på stockar runt vår brasa. Anna, tog fram en gitarr och hon sjöng en sång som hon sa hette scoutsången. Jag hade inte hört den förut, men jag har ju inte varit med så länge. Fast det verkade inte vara så många andra som hade hört den heller, för det var bara Anna och Kalle som sjöng. Elden blev till glöd och Kalle hämtade korvar, korvbröd och ketchup. Jag var hungrig och åt tre korvar med flera kåsor vatten. Sedan sjöng vi enklare sånger som Bamse och Pippi. Därefter lekte vi charader och frågesport. Det vart inte mörkt men ledarna sa att det var kväll och dags att sova, vilket vi så klart inte gjorde.

Efter frukosten dagen efter sa Kalle åt oss att göra smörgåsar till en utflykt. Vi tömde våra ryggsäckar och la ner smörgåsarna tillsammans med en flaska med vatten och badkläder. För nu skulle vi gå en bit till ett ställe där det fanns små segelbåtar. När vi gått en ganska lång väg kom vi till en vik med en gräsmatta som slutade vid vattnet. På gräsmattan var sex små segelbåtar utsprida. Det var några barn från en annan scoutkår i varje båt. Förutom i en båt där det stod en vuxen scout och visade hur man skulle göra. Vi lyssnade en stund sedan sa Kalle att alla som

ville kunde ta ett dopp i vattnet. Det ville jag och alla andra, fast vattnet kändes väldigt kallt när jag kände med handen. Vid stranden fanns det ett träd som växte rakt ut i vattnet, som en väldigt smal brygga ungefär. Först vågade jag inte gå ut på trädet, men när till och med Johanna vågade fanns det ingen återvändo. Det var såklart jätteroligt att hoppa från trädet och det blev som att vi alla gick runt i en cirkel. Träd, hoppa på ett så roligt sätt som möjligt, simma till stranden, vänta så att trädet blev ledigt.

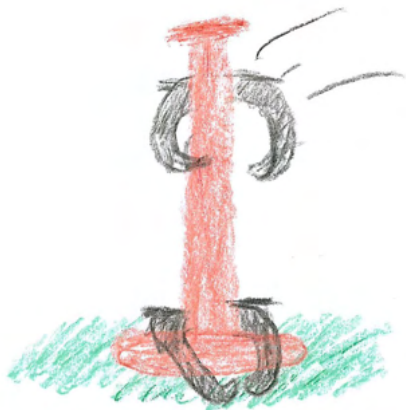
Det var så roligt att jag struntade i att jag blev alldeles iskall. Fast det var nog bra att Anna till slut sa att det vardags att äta smörgåsar. När vi var klara med maten var det vår tur att öva segling på gräsmattan. Jag har aldrig seglat förut, fast det hade inte heller Oskar och Johanna.

Det kändes lite fånig att sätta på sig flytväst när vi bara skulle öva på land och vi skojade om det. Därefter delades vi upp två och två. Seglingsläraren visade oss var masterna fanns. Vi hämtade en mast per båt. Läraren visade hur man satte fast den på båten. När vi gjort det visade han var vi skulle sätta rodret. Och han förklarade hur man svänger båten. Vi fick öva på det och låtsas att vi hade ett roder. Det kändes ganska enkelt. Man vrider rodret så att pinnen man håller i pekar åt motsatt håll mot dit man vill svänga och så flyttar man överseglet på andra sidan. När vi hade seglat så en stund, höll han upp en stor skiva. Han sa att skivan hette ”köl” och utan den skulle det inte gå att segla. Nu stod det en gäng barn från en annan scoutkår runt oss och vår lektion var slut.

Nästa dag var det segling på riktigt. När vi kom dit låg båtarna redan i vattnet med segel, roder och köl. Jag fick segla med Johanna och Oskar seglade med en annan kille. Vi satte oss i båten och väntade på att vinden skulle föra oss ut på vattnet. Men inget hände. Läraren satt i en liten motorbåt och nu ropade han åt oss att vi skulle paddla ut en bit. Vad då paddla, tänkte jag samtidigt som jag såg att någon lagt två paddlar i vår båt. Det började fladdra i seglen och alla slutade med paddlandet. Seglet spändes och båten rörde sig även fast vi inte paddlade. Johanna tog tag i snöret som satt fast i seglet och jag tog tag i pinnen på rodret. Vi åkte rakt fram till dess läraren sa att vi skulle vända tillbaka. ”Lägg rodret helt till vänster och vrid seglet när jag säger till”, skrek han. Han sa till och vi gjorde så. Då svängde alla båtarna till dess han sa att vi skulle ha rodret i mitten igen. Vi kom tillbaka utan problem och där hjälpte Kalle och Anna oss att binda fast båtarna. Därefter badade vi och åt smörgåsar.

Vi tog en annan väg tillbaka till lägret. Längs den fanns det stationer med olika uppgifter, som att det låg en massa saker på marken och vi skulle försöka komma ihåg så många som möjligt när Anna la en filt över dem. En annan uppgift gick ut på att alla fick två hästskor var som vi skulle kasta så att det landade nära en pinne som var nedstucken i marken. Det gick ganska bra, men jag vann inte. Dessutom fick jag rost på händerna, det luktade äckligt.

På eftermiddagen lekte vi flaggleken med tre andra kårer. Det går ut på att varje lag har en flagga som sitter fast på ett träd. Den skall man försöka ta, då får laget tio poäng. Tre i varje lag försvarade flaggan och vi andra försökte ta andras flaggor. Alla som är med har ett band som hänger på rumpan. Om någon av försvararna tar ens band måste man gå och hämta ett nytt och försvararna får en poäng för varje band. Varje lag som förlorar sin flagga åker ut. Det var ganska roligt och den sista gången vi lekte den leken vann vi faktiskt. Vi gjorde några andra lekar också till dess att, i vart fall, jag vart väldigt trött.

Det var dags tälja något, för det gör scouter. Vi lånade var sin kniv och valde var sin en träbit. Kalle visade hur man ska hantera kniven och hur man inte ska göra det. Jag valde en ganska liten träbit och tänkte tälja en sked. Kalle visade lite hur det går till och han gav mig även speciell kniv för att göra själva skålen. Jag skar och skar i träbiten och för varje gång blev den bara pytte lite mindre lik den bit jag fick från början. Det kändes hopplöst långt kvar till dess skulle se ut som en sked. Kalle verkade också tycka det för han föreslog att jag skulle leta upp en mindre träbit. Jag hittade en ganska smal pinne som det gick ganska lätt att göra ännu smalare, utom längst ner där jag bara gjorde den plattare. Kalle kom och tittade på min pinne, han såg nöjd ut. Nöjdare än när han tittade på Oskars och Johannas skedar. Dom hade vägrat att byta ut sina stora träbitar. Så deras skedar såg bara ut som träbitar som någon täljt i. Jag blev klar och provade att skeda vatten ur min kåsa. Det funkade, även om det bara blev några droppar varje gång. Kalle tyckte den var fin, men att den skulle bli ännu finare om jag sandpapprade den. Det stämde, den blev ännu finare.

Kapitel 2, Kroatien

När jag kom hem från lägret visade mamma mig mitt nya pass, vi kunde åka. Flyget skulle gå jättetidigt på morgonen. Mamma sa att jag därför måste lägga mig extra tidigt så att jag inte skulle bli grinig. Men vad, jag brukar väl inte var grinig på morgonen, det är ju hon som brukar vara det. Fast det sa jag inte för det kanske skulle verka grinigt. Men, så klart, kunde jag inte somna. Jag försökte, men jag var klarvaken och funderade över Kroatien. Jag visste inget om det landet, utom ungefär var det ligger, för det har pappa visat i en kartbok. Jag googlade på Kroatien och hittade all möjlig information. Men mest ointressanta saker som vad dom exporterar och sådant. Så jag slutade googla för att istället spela Minecraft. Jag byggde ett jättefint hus i ett träd. Till slut somnade jag och när jag vaknade hade jag fortfarande Ipaden på magen. Det var varmt på magen och svårt att somna om, men lagom till att jag gjorde det väcktes jag. Det var mamma som slängde upp dörren. Jag försökte låta glad när mamma kom in i rummet och sa att det var dags att stiga upp, allt för att visa att jag minsann inte var grinig. Det var egentligen ganska bra att jag sov så dåligt, för jag kunde sova hela bilresan till flygplatsen och även lite grann under flygresan. Fast jag tittade förstås när vi startade. Jag hade fönsterplats och det var kul att se hur allt som först var stort, blev mindre och mindre. Mamma och pappa diskuterade var det var som vi såg därnere. Pappa trodde att den lilla staden var Södertälje och mamma sa något annat. Sedan gissade de på alla möjliga andra ställen tills man bara såg vatten och jag somnade till dess jag väcktes av att en flygvärdinna som stod vid våra platser, tittade på mig, sa något och räckte mig en bricka. På brickan fanns det två frallor och en massa olika små förpackningar. Hon gick vidare och det kom en till flygvärdinna med en kanna i handen.

Den andra flygvärdinnan frågade om jag ville ha te eller kaffe. Mamma såg ut som att hon skulle svar, vilket antagligen hade varit att jag inte vill ha någondra. Så jag skyndade mig att säga te, för det har jag druckit i skolan ibland och även hemma hos Johanna.

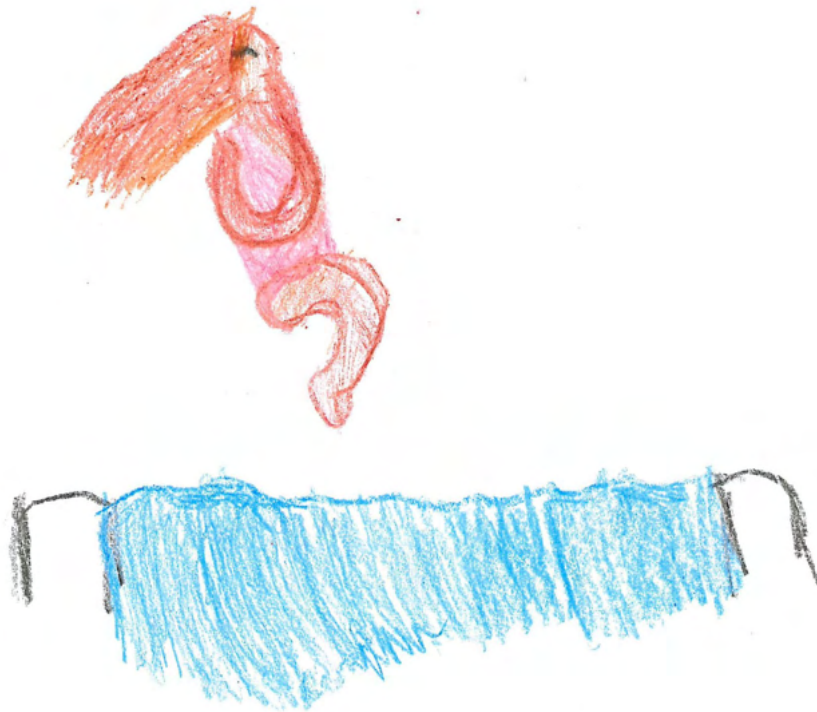

Det var kul att gissa vad de olika förpackningarna innehöll, men lite svårt att öppna dem. En plastlåda med en bild av jordgubbar på innehöll en jättegod marmelad. Tråkigt nog rann det mesta ut när jag drog av plastlocket. Fast jag fick pappas marmelad, för han sa att han inte ville ha den.

Vi får gick ner från planet i en trappa på hjul, inte som hemma där man får gå en lång gång. Där nere fick vi åka med buss till ankomsthallen. Bussen var full av folk när vi kom fram till den och vi var tvungna att stå och dessutom var det väldigt varmt, fast det gjorde inget för det var den kortaste bussresa jag någonsin åkt. Vi steg av bussen och gick in i ett stort hus där det inte var lika varmt.

När vi köat lite och väntat på bagaget kunde vi gå ut i Kroatien. En reseledare frågade pappa vart vi skulle och han pekade sedan på en buss.

Då vi fått våra nycklar gick jag till vårt rum, la mig i sängen, badade i poolen, solade och åt mat invid poolen. Det var lite uppträdanden. Pappa och mamma drack vin. Det vart mörkt, mamma och jag gick till rummet och la oss.

Efter frukosten, som var helt fantastisk med olika bullar och wienerbröd, tog mamma med mig till en gräsplätt invid den stora poolen. Där fanns en stor hoppborg, en stånd med smink, en kille som stod invid några stora genomskinliga bollar. Jag gick direkt fram till de stora bollarna. Killen frågade på engelska om jag ville prova. Jag svarade "yes". Då tittade han på mamma, hon nickade. Han visade mig hur man sätter bollen på sig genom trä den över huvudet. Han ställde sig sedan bakom mig och tryckte ner den över mitt huvud. Där inne i bollen fanns det två band som han hjälpte mig att sätta över axlarna, som om det var en ryggsäck. Det såg väl ut som om jag var ett stort genomskinligt äpple med ben. Jag hann inte mer än att få den på mig förrän någon buffade till mig bakifrån så att jag föll till marken. Det gjorde nästan inte ont alls, förutom lite i benen när de slog i marken. Men han som krockade med mig fortsatte att buffa även fast jag låg på marken. Då skrek kille som hade hjälpt mig på med bollen något, samtidigt som han drog bort killen som buffat mig.

Framför mig ser jag nu en tjej, lite större än mig, i en annan boll. Vi rusar emot varandra så att vi krockar och studsar bakåt så mycket att vi bägge hamnar upp och ner med huvudena mot marken. Kille som hjälpt mig får åter igen komma till undsättning och vända mig rätt.

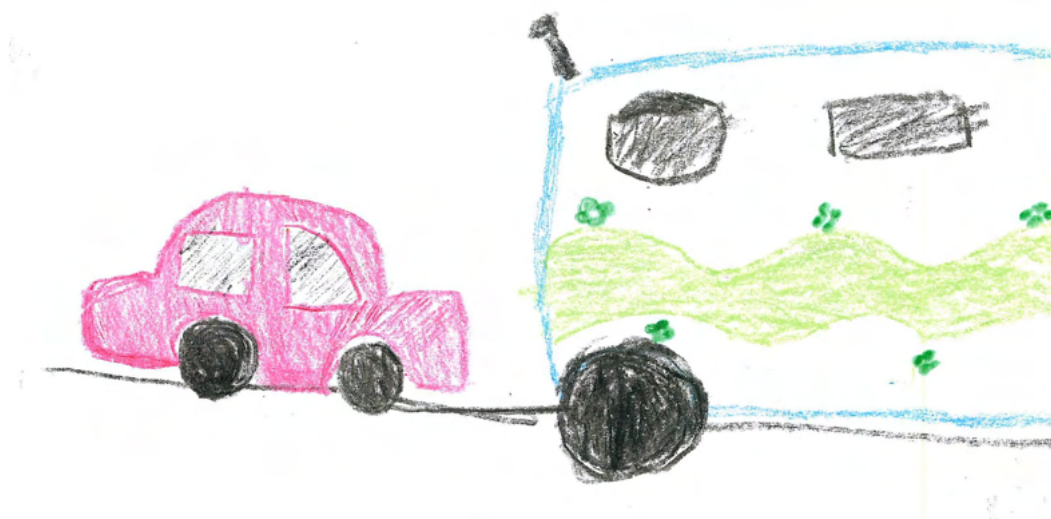
Jag går vidare till hoppborgen och hoppar runt lite tills jag glider av den och ramlar med rumpan på den hårda marken. Då går jag till sminkståndet. Tjejen i sminkståndet frågar på engelska vad jag vill att hon skall måla. "Tiger", säger jag och hon nickar och säger "okej". Medan hon håller på och målar kommer mamma och frågar om jag vill ha glass. Hon skrattar när hon ser mig. Senare när jag tittar mig i spegeln skrattar jag också. Men jag sa väl "tiger" inte "monster", tänkte jag. Det blev en bra morgon. Det enda tråkiga var att badvakten sa att jag måste ta bort sminket innan jag hoppade i vattnet.

Det visade sig med tiden att de hade ungefär samma aktiviteter varje dag. Förutom att de ibland plockade fram vattenpistoler till alla, vilket är jättekul. På midsommarafton kompletterade dessutom våra svenska reseledare lekandet med dans runt en midsommarstång. Då hade dom dessutom bjudit in våra föräldrar. Alla som ville fick sitta vid ett långt bord där det stod tårter, kaffe, saft och bullar. Pappa ville ha sill och potatis till lunch, men det fick bli grillad fisk med pommes frites. Mamma åt bläckfiskringar och jag åt grillad tonfisk. Den var inte alls lika god som den som finns i dom små burkarna som liknar ishockeypuckar.

Dags för utflykten till en jättefin strand med vita klippor runt om så att det blev som en liten sjö med glasklart grönt vatten, som enligt broschyren på hotellet var full med fiskar. Vi hade köpt var sitt snorkelset i hotellets butik. Det skulle ingå en lunch på en restaurang på en klippa. På bilden såg man leende människor som satt och såg ut över havet med tallrikar framför sig fulla med fiskar och skaldjur. Vi satt i bussen och väntade på att den skulle åka. Jag satt bredvid en svensk tjej som bodde på samma våning som oss och som jag pratat med lite förut. Fast det blev inte så mycket prat för hon sa mest bara ”ja” eller ”nej” och det väldigt tyst. Då såg jag att jag glömt mina solglasögon på bänken som jag satt på när jag väntade på bussen. Dörrarna till bussen har inte stängts ännu. Jag skyndar mig ut, tar solglasögonen, vänder mig om, ser dörrarna stängas och bussen åka. Jag springer efter och viftar med armarna, men chauffören verkar inte se mig. Tårarna rinner nerför mina kinder när jag springer in i hotellet mot receptionen. Jag försöker förklara för killen i receptionen, men han verkar inte förstå. Han tittar på mig och säger ”Swedish?” Jag nickar. Han tar upp sin telefon och ringer till någon. Sedan tittat han på mig och säger ”wait.” Efter ett litet tag kommer en av våra reseledare. Jag förklarar för honom och han tittar i broschyren om utflykten. Därefter tar han upp sin telefon och ringer till någon. Jag fattar att det är reseledaren på bussen. Han säger att det kommer att ordna sig han kan köra ifatt bussen. Han går igenom en dörr bakom receptionsdisken och ber mig följa med. Han har en bilnyckel i handen. Vi går igenom ett rum, öppnar en dörr och där ser man en liten parkering med en glänsande röd liten bil. Vi hoppar in i den och han säger att jag måste sätta på mig

säkerhetsbältet för nu kommer det att gå undan. Och det gjorde det verkligen. Jag har nog aldrig åkt så fort. Dessutom var vägen väldigt svängig och full med gupp och gropar, så jag studsade runt på sätet. Det var kul och han verkade också tycka att det var kul. Det gjorde inget att jag slog dörren några gånger. Dessutom fick jag sitta fram, vilket jag aldrig får göra för mamma och pappa. Snart såg vi bussen i slutet av en raksträcka, sedan försvann den i en kurva. Det tog inte lång tid förrän vi låg precis bakom den. Han tog upp sin telefon och ringde, bussen stannade och vi med.

När bussen därefter stannar säger vår reseledare att vi är framme vid lagunen. Det som står mellan oss och den fantastiska platsen är en ganska sluttande stig där det gäller att gå försiktigt. Jag försökte gå försiktigt, men ändå gled jag med foten i gruset och ramlade på rumpan. Det gjorde pappa också och även flera andra. Men vi kom ner. Jag började med att känna på vattnet med handen. Det var varmt, mycket varmare än vid stranden nedanför vårt hotell. Dessutom var vattnet mer genomskinligt. Här och där simmade små och lite större fiskar. En bra bit ut i vattnet stack en klippa upp. Jag hörde hur reseledaren berättade om lagunen. Till exempel sa han att det bara var en ganska trång öppning till det öppna havet. Det var det som gjorde att vattnet var så varmt. Dessutom gjorde det att vattnet var saltare. Det i sin tur gör att man flyter bättre. Jag kunde inte vänta. Knöt en handduk om kroppen för att göra ett diskret byte till baddräkt. Jag var först ner i vattnet. Det stämde, jag flöt mycket bättre än vanligt. Mamma frågade, halv ropande, om jag ville ha min snorkel och cyklopet. Snart kom hon, pappa och alla andra. Mamma och pappa höll

snorkelseten i handen och mamma hade med sig mitt också. Vi simmade runt med huvudet under ytan och tittade på den vita sanden och de fina fiskarna. Där borta vid klippan låg det något på botten. Det var rött och blått. Och det växte sjögräs på saken. Vi simmade närmare. Det visade sig vara en gammal motorbåt som kanske hade krockat mot klippan. Det var flera hål i båten och ut och in i hålen simmade olika fiskar. Vi simmade runt i lagunen jättelänge, till och med mamma och pappa simmade runt ända till dess reseledaren ropade att det var dags att åka till lunchrestaurangen. Den stämde också ganska bra med min föreställning om hur den skulle vara. Vi fick ett bord med fin utsikt över havet. Servitören visade oss var vi kunde ta maten. Det var som en lång kyldisk med skålar som låg på en massa is. I skålarna fanns det grönsaker, ost, olika fiskar, skaldjur och korvar. Jag började med sallad och tomat, fortsatte med olika korvar sedan var tallriken så full att jag inte fick plats med några ostar eller räkor. Men det gjorde inget. Mamma och pappa satsade mest på fiskarna och skaldjuren. Dom sa att de var jättegoda, men det var mina korvar också, även om de var starka.

Mamma, pappa och jag tar en promenad längs stranden. Långt där borta finns en udde med en massa hus på. Dit ska vi säger pappa. Det är mysigt att på stranden i den våta delen som ibland sköljs av vågorna. Där sjunker man inte ner mer med fötterna än att det blir fina fotavtryck som stannar kvar tills nästa våg kommer. Vi går barfota, vågorna över fötterna svalkar skönt. Man hör ljudet av vågorna och måsar som skriker. Något varmt landar på mitt huvud. Pappa och mamma skrattar. Jag tar mig på huvudet och i handen får jag då något varmt och blött. Fågelbajs. Jag skrattar också, sedan badar vi tillsammans.

Då vi står i vattnet pekar pappa på en servering ganska nära vattnet och nära där vi är. "Jag är hungrig" säger han. "Okej" säger mamma. "Glass" säger jag. Tyvärr hade dom inte glass, bara pizzabitar och konstiga hamburgare med små korvar av köttfärs mellan två skivor av stora mjuka hamburgerbröd. Pizzabitarerna såg dock väldigt tråkiga ut. Bara bröd, tomatsås, lite ost och pizzakrydda. Jag gillar inte pizzakrydda, så jag tog hamburgaren. Då fick jag en papptallrik, med en uppskuren fralla och tre avlånga köttbullar vid sidan om, en klick med röd gegga och en annan med lökbitar. Enda verktyget, en tandpetare, som var hopplöst att använda för att sprida den röda geggan över korvarna och för att hålla ut löken i sanden.

Detta för att direkt vid första tuggan uppleva hur korvarna faller ur det mjuka brödet ner på magen.

Vi nådde till slut den lilla staden på klippan. Jag såg ett skyltfönster med en massa färgglada saker, en leksaksaffär. Vi gick in i den och jag behövde inte ens tjata förrän dom sa att det var okej att dom köpte något till mig, bra det inte var så dyrt. Där fanns en korg med jättegulliga squishys som de reade ut. Jag valde en squishy som var en emoji med hjärtögon. Vi gick vidare och runt i den lilla staden. Vi kom till ett kafé och utsikt över havet. Vi tog ett bord och beställde läsk, öl, jordnötter. Där på kaféet med den fina utsikten kom jag på en lek. Mamma och pappa måste blunda när jag ändrade något på bordet. Jag bytte plats på salt- och pepparkaren. De gissade en massa gånger utan att lyckas, fast jag tokstirrade på karen. När pappa och mamma gjorde detsamma var det enkelt. Pappa tog bort skålen med jordnötter och mamma tog bort blommorna ur vassen. Jag försökte med något lite enklare, men de misslyckades ändå.

Vi fortsatte ett tag tills vi kände att det var dags att vila på hotellrummet. Fast varken jag eller mamma orkade gå hela vägen tillbaka till hotellet, så vi tog en taxi.

Kapitel 3. Flickan

Det är varm och jag ligger på en solsäng invid stranden. Det är för varmt och jag är alldeles smetig av all solskyddscrem som mamma har kletat ut överallt. Fast jag har ett stort parasoll som täcker nästan hela mig, känns det som om huvudet kokar. Mamma verkar inte tycka att det är för så varm, för hon ligger utanför parasollet och läser en bok. Hon ser nöjd ut. Pappa, som ligger bredvid mig under parasollet, ser också nöjd ut. Men det kanske är för att han nyss köpt en kall öl som han dricker direkt ur flaskan.

En flicka som kanske är i min ålder kommer fram till mig. Hon är väldigt solbränd, har en röd baddräkt och ljust hår. Hon säger något. Jag antar att det är typ "hej", fast på något annat språk, för det är väldigt kort. Jag försöker låta likadant. Det kanske blev rätt, eller då så bryr hon sig inte. Istället säger hon något mer som är längre. Jag nickar. Hon vinkar som att hon vill att jag ska följa med. Jag reser mig och ler mot henne. Hon ler mot mig, vänder sig mot vattnet och pekar. Jag säger rätt ut i luften att jag ska bada. Pappa grymtar, mamma märker inget.

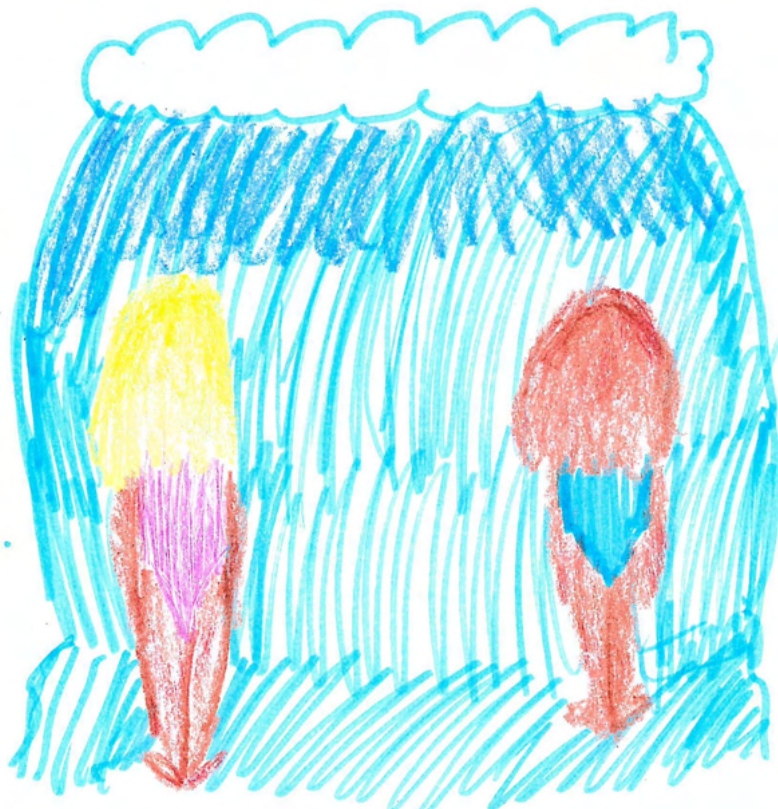
Flickan småspringer och jag springer efter. Jag springer ganska fort dels för att hinna med flickan och dels för att sanden är så varm att det gör ont i fotsulorna. Flickan stannar inte, som jag brukar göra, på den våta sanden för att känna mig för. Hon springer rätt ut i vattnet och vågorna. Hon skrattar. Jag följer efter. Vattnet är lite kallt med det känns bara skönt.

Flickan springer ut tills hon har vatten en bit upp på magen, då vänder hon sig mot mig och säger något. Ena handen sträcker hon ut mot mig som om hon vill dra mig dit. Jag dras mot henne och hon tar min hand och drar mig längre ut i vattnet.

Vågorna är ganska höga, dom slår mot hakan och det är svårt att stå still. Flickan vänder sig mot stranden, men hon tittar över axeln mot havet och vågorna. Vågorna ser mindre ut därute, fast dom växer när de närmar sig oss. En del vågor är större och kraftigare än andra. De större vågorna sköljer över hela oss och vill dra med oss mot stranden. Snart kommer en ännu större våg. Flickan ropar något som låter som "nu". Sedan ställer hon sig beredd som om hon ska starta i en springtävling. Jag gör likadant. Vågen kommer och då kastar hon sig framåt. Vågen slår nästan ikull mig, fast ifall någon hade sett oss hade denne kanske trott att jag försökte göra likadant som henne. Jag flyter med vågen ända till dess att det är så grunt att jag fastnar i sanden. Där bredvid ligger flickan, lika strandad som jag. Vi skrattar och springer ut mot havet igen.

Nästa stora våg är ännu större, fast nu är jag beredd och jag vet vad som kommer att hända, tror jag. Men istället för att fastna i sanden invid strandkanten drar vågen med mig tillbaka ut i havet.

Jag hamnar under vattnet, försöker komma upp, men det går inte. Istället pressas jag ner mot botten. Ena foten slår i något, kanske en sten. Det gör ont. Jag får in vatten i näsan, jag försöker trycka ihop den med fingrarna, men jag tappar greppet. Ännu mer vatten. Det känns som att jag vill spy. Jag ger upp försöken och vevar istället med armarna och benen för att komma upp till ytan. Jag tror att strömmen drog mig utåt dit vågorna lugnade sig lite, för plötsligt är det inte längre så svårt att simma upp till ytan. Jag hostar jättemycket. Men det går ändå bra att simma tillbaka till stranden. Jag får till och med hjälp av en lagom stor våg som lämnade av mig vid strandkanten.

Efter att jag legat en stund i sanden invid strandkanten reser jag mig upp och spanar efter flickan. Hon syns inte till. Det är inte så många i vattnet just nu och ingen av dem är ett dugg lik flickan. Jag tittar åt mina föräldrar. Mamma tittar i sin bok och pappa tittar åt ett annat håll. Han vänder huvudet mot mig, jag vinkar och han vinkar tillbaka. Dom har nog inte märkt någonting alls av mitt äventyr.

Men var är flickan? Jag börjar gå längs stranden spanande åt alla håll. Det bubblar i mig, vad ska jag göra? Jag skyndar mig till mamma och pappa för att berätta vad som hände.

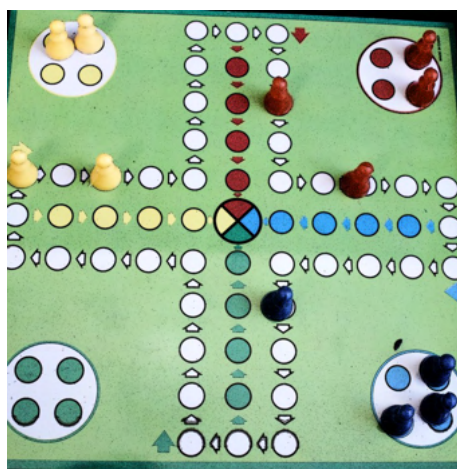
Det gjorde, i vart fall, att mamma och pappa hjälpte mig att gå runt på stranden och letar efter flickan. Synd att jag inte visste vad hon hette. Det kändes rätt meningslöst att ropa "flickan" för hon kan nog inte svenska. Pappa pratar med badvakterna och de letar också. Någon ropar på engelska i en högtalare om det är någon som saknar en liten flicka. Det kommer fram en äldre dam till oss när vi går runt på stranden, hon frågar pappa något. Pappa svarar på något som verkar vara samma språk. Efteråt frågar jag vad tanten sa och vilket språk dom talade. Han sa att hon undrat över vad vi letar efter och hon talade tyska. Jag visste inte att pappa kunde prata tyska. Senare kommer det fram fler människor och frågar samma sak, mest på engelska. Ingen av dem har sett den flicka som jag beskrev, konstigt. Det kändes läskigt och sorgligt. Tänk om det bara är jag som har sett flickan. Varken mamma eller pappa sa att de såg henne. Jag tror inte att de riktigt trodde på mig, för snart vill de sluta leta för att istället gå på restaurang och äta. Jag säger "då får jag väl leta själv då, gå ni på restaurang". Mamma svarar "Okej då vi letar väl en halvtimme till." Det hjälpte inte för vi hittade ändå inte flickan. Istället gick vi till en fiskrestaurang. Det kändes inte alls bra och det kändes definitivt inte bra att äta fisk. I synnerhet inte de fiskar som mamma och pappa fick in på sina tallrikar. Där låg var sin ganska stor hel fisk med ögon och allt. Jag tog hamburgare. Den såg ut som hamburgare brukar göra. Skönt att den inte såg ut som en hel kossa.

Jag och pappa står i havet med vatten upp till min mage. Solen glittrar i vågorna. Då och kommer det en lite större våg som nästan drar mig med sig. Men jag håller i pappas hand. Det hade varit kul om det inte varit för att jag hela tiden tänkte på flickan. Tänk om hon drunknat och om hennes kropp skulle komma flytande medan vi stod där. Ännu en våg kommer emot mig. Det ser ut som en genomskinlig plastpåse i vågen. Den träffar min arm. Det gör ont, så det var nog ingen plastpåse. Pappa säger att det är en manet och att vi måste gå upp. Det fortsätter att göra ont medan vi går till våra solsängar. Det har blivit en stor röd fläck på armen. Det svider, bultar och hettar på fläcken. Jag vill klia, men pappa säger att jag måste låta bli för annars blir det bara värre. Mamma ser bekymrad ut och säger att hon har hört att man skall kissa på manetbrännmärken. Jag vänder mig mot pappa, det kan väl inte vara sant. Men han säger att han också har hört det. Jag säger att jag vägrar. De tittar bekymrat på varandra och de bestämmer sig för att fråga någon. Mamma reser sig upp och börjar gå mot hotellet. Sedan vänder hon sig om och säger "men vad heter manet på engelska?" "Magnet", svarar pappa tvekan. En dam som ligger bredvid oss reser sig och säger "Credit card, you should use a credit card". Mamma och pappa tittar undrande på henne. Försöker hon lura oss på pengar eller? Hon kommer fram till oss med ett plastkort i handen. "Rub this on the red mark so the little needles on the jellyfish comes out." Mamma nickade och såg tacksam ut. Damen tog min arm och började gnida med kortet. Det gjorde svinont. Men jag tror att det faktiskt hjälpte för straxt därefter minskade smärtan. Det kändes dock inte som att jag hade någon större lust att bada i havet igen. Nä hellre poolen vid hotellet.

Det regnade och åskade. Vi satt i det som kallades för biblioteket. Det var det häftigaste åskväder jag någonsin sett, med stora blixtar som gjorde zick-zack mönster på himlen. Bland hyllorna med böcker såg jag en massa spel. Jag pekade på dem och frågade om vi kanske kunde spela något. Pappa och mamma sa ”gärna” och vi gick fram till högen med spel. Jag ville spela fia, mamma ville spela kinaschack och pappa föreslog kort. Vi enades om att spela alla tre spelen. Den som vann varje spel fick tre poäng, tvåan fick två och trean en poäng. Jag vann fiaspelet och kortspelet vändåtta emedan mamma vann i kinaschack. När vi var klara regnade det fortfarande. Så jag föreslog att vi alla skulle dra varsitt kort och den som drog det lägsta fick gå ut och ställa sig i regnet. Jag drog hjärter fem, pappa spader nio, nu hängde det på mamma. Hon drog hjärter två, reste sig och gick ut till poolen. Därefter spelade vi det till alla var blöta och jag hade fått dricka ett glass vatten med salt och pappa hade sprungit upp till vårt rum för att hämta en chokladkaka så fort han kunde.

Morgonen efter var det bara två dagar kvar. Den näst sista dagen åkte vi taxi till en stad. Där var vi på ett museum och en marknad där de sålde mat. Den luktade hemskt, särskilt i den del där de sålde fisk. Vi var inne i en kyrka också den var fin. Men det allra bästa var restaurangen. Jag åt en panerad köttbit med ost i. Osten rann ut när jag skar i köttbiten. Den sista dagen låg vi mest vid poolen till bussen kom och hämtade oss. Vi hörde aldrig något om en försvunnen flicka. Mamma frågade reseledarna om de hört om någon försvunnen flicka, men de hade de inte gjort.

Slut!